Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,91 + 0,05 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time Committed Á délai convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

No. 19.-20. (529.-530.) Vol. 23.

satellite 1-416

Thursday, December 19, 2013

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravy.ca

Vánoce s Kotlářem

Kotlář Alexander se vyskytuje již v Novém zákoně v *Druhé epištole sv. Pavla Timoteovi.* Nedá se říci, že by měl něco společného s Karlem Kotlářem. O Alexandrovi toho víme velice málo, jen to, že mnoho zlého způsobil. Karla Kotláře jsem však poznal osobně a nevím, že by někomu zkřivil vlásek. Karel byl dobrák od kosti a od dětství smolař a po jedné nepodařené operaci ochrnul na spodní část těla. Dlouho se pokoušel chodit s jakýmisi berlemi či kozičkami. Nakonec to vzdal a k dopravě používal buď invalidního vozíčku nebo *Velorexu.* (Pokud nevíte, jak *Velorex* vypadal podívejte se do levého dolního rohu tohoto vydání.) A jelikož chci vyprávět také trochu o Vánocích, tak jsem ho zařadil do vánočního průvodu hned za tři krále. Kotláře Alexandra v průvodu však nespatříte.

S Karlem jsem se seznámil někdy kolem roku 1965. Zahraniční vysílání kanadského rozhlasu *Radio Canada* mělo vždy v sobotu jazzovou soutěž. Na závěr pořadu byla kontrolní otázka a odpověď stačilo poslat na adresu *Radio Canada, Montreal, Canada.* Něco jako *Josef Novák, Praha.* Vylosovaným výhercům pak *RCI* posílalo gramofonové desky. Hned na poprvé jsem vyhrál desku *Benny Goodman Quartet* s Lionelem Hamptonem, Ted Wilsonem a Genem Krupou. Tehdy jsem si myslel, že legendární bubeník je ze Slovenska. Krupovi rodiče však pocházeli z Polska a on sám se narodil v Chicagu.

Povzbudilo mne to a tak jsem pokus zopakoval. Ne vždy jsem získal desku, ale asi po roce jsem měl originálních elpíček asi devět a neustále jsem je soustružil na novém gramofonu. Jelikož se jednalo o značné jmění, rozhodli jsme se s jednou kamarádkou, která dostala *Perný den* s *Beatles,* hřivny nezakopat a dali jsme si do novin inzerát, že pořídíme nahrávky a jedním z těch, co se ozvali byl právě Karel Kotlář.

Karel bydlel v šestém patře v Lublaňské 67 na Vinohradech poblíž Tylova náměstí. Jak již to bývá, starší dům neměl výtah a nevím jestli ho dnes má nebo ne a tak tento invalida musel nějakým způsobem překonat vzdálenost mezi svým obydlím a ulicí, kde parkoval *létající montgomery*, jak se tehdy stroji o obsahu 350 ccm říkalo.

Měl k tomu řadu triků. Pokud ho nevynesl do nejvyššího patra někdo ze známých, požádal kolemjdoucí, jestli by mu mohli udělat malou službičku, když se ho dotyčný zeptal jakou, překvapil ho protiotázkou, jestli má dost času a jestli ho přece jen nezdržuje. Další otázkou bylo, jestli by mu mohl pomoci do baráku. Na konec se z toho vyklubalo, jestli by ho mohl vynést do šestého patra.

To mnohdy nebylo vše. Karel měl rafinovaně zavřený zámek u bytu a dotyčný, pokud to zvládl až do šestého patra ho musel držet v náručí, dokud dveře neodemkl, což trvalo dalších dvacet minut.

Jednou byl takhle se svým vozíčkem pozdě večer sám na ulici. Nikde nikdo. Jen z podloubí od Pavláku se objevily dvě uniformované postavy. Karel nezaváhal. Byla to obávaná Veřejná Bezpečnost, která působila spíše jako *Nebezpečí pro veřejnost.* Příslušníci s obuškem sledovali, jestli je vše mezi Tylovým náměstím a Pavlákem v pořádku. Přísným okem švihli ke dveřím, kde se klepal zimou zkřehlý Karel ve svém vozíčku. Rozhodl se, že nejlepší obranou je útok. Dříve nežli ho stačili perlustrovat a zkontrolovat mu občanský průkaz, který neměl, je oslovil. „Dobrý den, mohu vás o něco požádat?“ Pak již pokračoval, jak byl zvyklý. Příslušníci se při této pro ně nezvyklé aktivitě potili, hekali, ve třetím patře již nemohli, ale Karel nepovolil, dokud ho s vozíčkem nedonesli až před dveře. Pak vyndal klíč, poděkoval jim a zcela nevinně se zeptal: „Nevadí vám, že jsem vás obtěžoval?“ Na tváři příslušníků se objevil úsměv: „Ale ne, my jsme tady od toho, abychom pomáhali lidem!“

Oblíbenou zábavou pro něj bylo projíždět z kopce Ječnou ulicí a jet po chodníku pokud možno maximální rychlostí. Vyděšení chodci uskakovali a pokud neuskočili, bylo na pilotu vozíčku, který sloužil většinou spíš jako brzdič, aby se jim vyhnul, což se vždy podařilo. Kotlář s vozíčkem, na rozdíl od *Velorexu*, neměl ani jednu nehodu.

S *Velorexem* to bylo horší. Marně jsem se snažil několik let dovědět, jak se u tohoto stroje dává zpátečka. Karel vždy jen něco zamumlal, že by se mu tím zbytečně vybila baterie. Logiku jsem nechápal, ale když se mi odpovědi nedostalo po několikáté, přestal jsem se ptát a zafixoval jsem si odpověď, že to nejde a kdykoliv bylo zapotřebí couvat, tak jsem vylezl z vozu a odtlačil ho několik desítek metrů zpátky. Až jednou jsem zastavil na parkovišti vedle silnice a když jsem nastartoval motor, zmáčkl spojku a přidal plyn, *Montgomery* se k mé hrůze pohnul místo dopředu dozadu, přímo pod projíždějící bulharský kamion. Bulhar s TIRemto ušlajfoval, valník se mu na štěstí neutrhl, bledý vztekem vyběhl s nějakým hasákem a chtěl na nás balkánským způsobem vykonat krevní mstu za pokus o vraždu. Důvod nečekaného pohybu spočíval v tom, že jsem při startování otočil klíčkem na druhou stranu a *Velorex* měl nejen čtyři rychlosti dopředu, ale i čtyři rychlosti vzad. Směr pohybu se určoval otočením klíčku. Jak jsem to ale mohl tušit? Rozlícený Bulhar nás honil asi šedesát kilometrů. Jakmile nás konečně dostihl a předjel domáhal se šermováním rukou zastavení, aby dokonal vendetu. V okamžiku, když jsme ho v klidu míjeli, tak nám vší silou kopnul alespoň do dveří, jenže *Montgomery* byl nezničitelný.

Jednou si Karel vzpomněl, že by se rád vykoupal v moři. Pravil, že sice plavat neumí, ale někde sehnal duši od autobusu a na tý, že to určitě půjde. Za tím účelem mě pověřil, abych ho dovezl k Černému moři. První část úkolu jsem splnil. Pak jsem napumpoval duši od autobusu a odnesl ho několik metrů od břehu do rozbouřeného moře. Jenže tělo bez svalů, není jako tělo kyprých hospodyněk od plotny. Když jsem obří pneumatiku i s nákladem položil na mořskou hladinu, nejenže byl popřen Archimédův zákon, ale Karlík i s ní putoval k mořskému dnu jako zednická tříska. Pokus se tedy nezdařil.

Jindy jako náruživý posluchač Svobodné Evropy dospěl k závěru, že by se rád podíval na Západ. K tomu mu měla posloužit Berlínská věž. Sundali jsme tedy plátěnou střechu a místo ní jsme na zadní část *Velorexu* umístili invalidní vozíček. Do Berlína jsme dorazili dopoledne. Sundali jsme vozíček a už jsme mířili podél Brandenburské brány k Berlínské věži.

Při průjezdu kolem pověstné *zdi* jsme se stali středem pozornosti *volkspolizeitů,* kteří to brali jako rafinovaný trik k překonání jimi nastražené překážky. Nakonec jsme se přes *Friedrichstrasse* dostali až k úpatí věže. Zaplatil jsem vstupné a když jsme se blížili k výtahu, vyběhl zřízenec, začal šermovat rukama a vykřikovat, že vstup je pro invalidy zakázán. Nechtěl jsem podcenit inteligenci zřízenců a snažil jsem se mu vysvětlit situaci. Po chvíli jsem však zjistil, že jsem přecenil svoje síly a vzdal to. Rozhodli jsme se, že skočíme někam na pivo a pokus o dobytí Berlínské věže odložíme na odpoledne. Tentokrát u výtahu hlídala blonďatá Helga. Řekli jsme si, je to dobrý, vpřed. Jenže i tentokrát jsme dostali striktní odpověď: „Verboten!“ Chyba nebyla ve zřízencích a jejich inteligenci, ale v systému. Zkrátka invalidi v Německé demokratické republice byli něco jako připomenutí ošklivé minulosti a Karlíkovi nebylo dopřáno, aby se podíval na Západ přes hranice ani z Berlínské televizní věže. Škoda, mohl vidět jak z jedné strany to nikdo nehlídá a z druhé tam také nikdo není, protože se ke zdi nemůže nikdo ani přiblížit.

U Karla v Lublaňské ulici se scházeli nejrůznější lidé. Od inženýrů po vexláky, tu a tam se tam objevil adventista Petrov, jindy zas dívky lehčích mravů, které s chutí Karlovi vypraly či uklidily. Karel sám občas skočil do své pojízdné židle, vzal koště a dokázal pěkně místnost zamést.

Takhle to trvalo 364 dnů v roce, ale na Štědrý den se jednou rozhodl, že bude nadělovat. Když jsem mu přišel pogratulovat a již jsem odcházel, požádal mne, jestli bych nemohl odnést malý balíček přes ulici, ono to nebylo pouze přes ulici ono to bylo přes několik ulic. Nic netuše jsem si nechal u něj věci. Když jsem se vrátil, tak mi předal další balíček, který bych mohl odevzdat na Vinohradech, což jsem rovněž učinil. O rok později se počet balíčků k doručení zdvojnásobil, přišel jsem tedy o něco dříve. Jenže další rok se toto číslo opět zdvojnásobilo a tak jsem k němu přišel na Štědrý den již dopoledne.

Nejhorší na tom bylo, že jsem musel jet s každým dárkem extra a po každý vydat zprávu, jak byl prezent přijat. Někdy bylo obtížné dostat se do baráku. Jindy na mne rodina chystající se k štědrovečernímu stolu koukala jako na zjevení a já jezdil na kole někdy zasněženými ulicemi, jindy se z kostelů ozývaly již vánoční zpěvy. Jednou to bylo do Kobylis, po druhé na Kačerov. Když jsem večer dorazil domů, tak otec se na mne káravě podíval a pravil: „Ani na Štědrý den nemůžeš přijít včas k večeři!“ Obával se totiž, že příští rok to bude tu do Benešova, tu do Kutné Hory nebo třeba do Slaného. Již tehdy se vzdálenosti zkracovaly. Jenom dnes v roce 2013 mi to připadá všude strašně daleko a to, co se stalo strašně dávno.

A Karel Kotlář? Umřel na podzim v roce 1977.

Aleš Březina

***

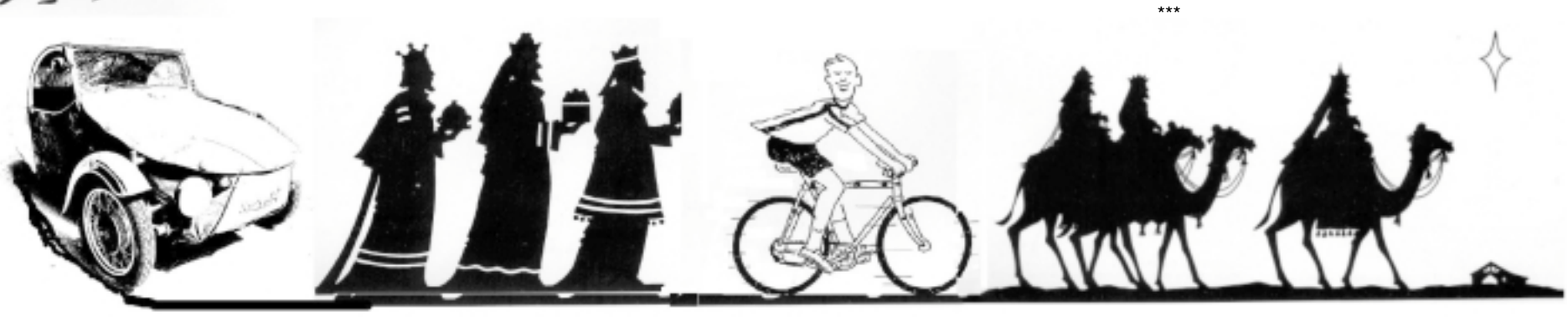

satellite 1-416
Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E",
Toronto, Ont. M6H 4E2
Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com
www.zpravy.org
www.zpravy.ca
Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)
Advertising rates: 22.00 per inch/col.
$ 1.65 CDN per line/col.
Předplatné:
v Kanadě $ 38,10 + $ 1,90 (GST) = $ 40,00,
pro ostatní svět CND/US $ 60 .
v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.
PDF elektronicky $ 22 -
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. . Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostol sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša:: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farár: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/ 712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 10:45.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Nejbližší bohoslužby: 24.12 v 16:30 .

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO: German Gospel Church, 223 Union St.E.
Informace o bohoslužbách: 289/242-0635.

Moravští bratří (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev.Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto

Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2.
Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 21. prosince 2013 v 11:00
Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: 21. prosince v 17:00..
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 22.prosince 2013 v 11:00.
Vineland: St. Helen's Church R.C. Pharish, 4156 Maple Grove Rd. Nejbližší bohoslužby. 29. prosince 2013 v 16 hodin.

Veselé Vánoce a vše nejlepší v roce 2014 přeje Satellite

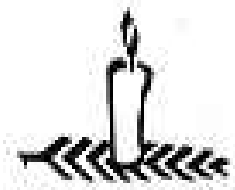

Sokol Toronto

Cvičení pro děti je každou sobotu
od 16:30 do 18:30 hodin
v Magnetic Dr., Unit 21, , North York;

Cvičení pro dospělé je každou středu
od 20 do 21:30 hodin.
v G.Harvey C.I.,, 1700 Keele St.,
Informace: Marie Crhakova: 416/242 - 5914

Česká televize Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování v úterý v 7:30 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: slepcikovam@sympatico.ca.

Informační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání
Poštovní adresa je:
P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava

496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.
Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění.
Našim úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet,
ale předat mu informace,
z kterých si může udělat svůj vlastní názor.
Přebírání původních článků a informací je možné,
pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha,
která se diskusí sleduje.
Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through Canada Periodical Fund of the Department of the Canadian Heritage.

Canada

Kalendář
www.kalendar.zpravy.ca

21. 12. (so) 19:00
Slovenská skupina Avalanche
Restaurace Praha
Masaryktown
Vstupné 5 dolarů
***
31.12. (út) 19:00
Silvestr 2013
Restaurace Praha
Masaryktown
450 Scarborouth Golf Club Rd.
Scarborough
416/289-0283
***
2014
19. 1. (ne) 17:00
Nokturna na Masaryktownu
Jiří Grosman - Jazz Quintet
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.
Tel.: 416/481-7294
***
25. 1. (so) 19:00
Mardi Gras
Sokolské Šibřinky
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
***
9. 2. (ne) 14:00
Maškarní odpoledne
Dětské sokolské Šibřinky
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
***
15. 2. (so) 19:00
Farní ples
Osada sv. Václava
496 Gladstone Ave.
***
23. 3. (ne) 17:00
Nokturna v městě
Duo Ventapane
Martin Karlíček - piano
Mana Shiraishi -housle
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave. Toronto
Tel.: 416/481-7294
***
27. 4. (ne) 17:00
Nokturna v městě
Jan Novotný - piano
Kostel sv. Václava

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,31 CDN
1 CDN $	18,83 Kč
1 EURO	1,46 CDN $
1 CND $	0,69 EURO
1 US $	1,06 CDN $
1 CND $	0,94 US $

Universal Currency Converter - 7. 12. 2013

1 CDN $	18,84 Kč
1 EURO	27,44 Kč
1 US $	20,07 Kč

ČNB - 6. 12. 2013

Jak vyjdeme v roce 2014

 # 1- 16. 1. 2014
 # 2 - 6. 2. 2014
#3 - 27. 2. 2014
#4 - 20. 3. 2014
#5 - 10. 4. 2014
#6 - 1. 5. 2014
#7 - 22.5.2014
#8 - 19.6.2014
#9/10 - 17.7. 2014
#11/12 - 14.8. 2014
 # 13- 4.9.2014
 # 14 - 25.9. 2014
 # 15 - 23.10. 2014
 # 16 - 20. 11. 2014
 # 17/18 - 18.12. 2014

Slovenské evangelické bohoslužby v kostele sv. Lukáše
3200 Bayview Ave, Toronto
Štědrý den: V úterý 24. 12. v 16:30.
***

Naše internetové stránky

Satellite 1-416
Výběr z článků v našich novinách.
Aktuální vždy v den vyjití novin.
www.satellite1-416.com
www.zpravy.ca
www.satellite416.com
www.spravy.ca
***

Toto číslo v PDF
www.19-20.satellite1-416.com
www.19-20.zpravy.ca
www.19-20.spravy.ca
***

Kalendář
Co se připravuje
v krajanské komunitě v Kanadě
www.kalendar.satellite1-416.com
www.kalendar.zpravy.ca
***

Nové divadlo
O jednotlivých představeních
Nového divadla v Torontu
www.divadlo.zpravy.ca
***

NHL
O jednotlivých zápasech v Torontu
Rozhovory s hráči a reportáže
www.nhl.zpravy.ca
www.nhl.spravy.ca
www.nhl.satellite1-416.com
***

Veselé vánoce
a PF 2014
PROCK INSURANCE BROKERS LTD.

Všeobecné pojištění
102 Benson Ave.
Toronto, Ont. M6G 2H8
Tel.: (416) 651-7837

Toto číslo jsme dali do tiskárny
13. 12. 2013 ve 3:00
Příští číslo vyjde:
16. 1. 2014
Uzávěrka: 12. 1. 2014

Katolické bohoslužby v Torontu

Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
***
Štědrý den
V úterý 24. prosince ve 22:00 hodin - Půlnoční mše svatá
***
Hod Boží vánoční
Ve středu 25. prosince v 10:30
***
Svátek sv. Štěpána
Ve čtvrtek 26. prosince v 15:00 - Mše sv. na Masaryktownu
***
Sobota 28. prosince - V 10 hodin Adorace, ve 12 hodin Mše svatá
***
Svátek sv. Silvestra
Úterý 31. prosince - V 18:00 hodin Adorace, v 19 hodin Mše svatá
***
Nový rok
Středa 1. ledna 2014 - V 10:30 hodin Mše svatá
***
Sobota 4. ledna 2014 -Mše svatá na Masaryktownu v 15:00 hodin
***

Katolické bohoslužby mimo Toronto

Kingston
Kaple Newman House, 172 Frontenac St -Sobota 21. prosince v 11 hodin
***
Ottawa
Kostel sv. Leopolda Mandiče, 170 Hinchley Av.- Sobota 21. prosince v 17 hodin
***
Montreal
Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke St. -Neděle 22. prosince v 11 hodin
***
Vineland
Neděle 29. prosince v 16 hodin -Informace J. Míšek (905) 563-8547
***

Milovaní krajania, bratia a sestry!

Vianoce 2013 v evang. kostole sv. Pavla

1424 Davenport Rd. Toronto

Milosť vám a pokoj od Boha nášho Otca a od Pána nášho Ježiša Krista. Amen.
Privítať príchod nášho Spasiteľa Ježiša Krista do sveta roku 2013
a poprosiť HOSPODINA o požehnanie na rok budúci 2014,
v poďakovaniach za rok uplynulý, chceme takto:

Vianočné sviatky

Štedrý večer
24.decembra 2013 o 18 hodine
SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE
***

Narodenie Pána
25.decembra 2013 o 10:45
SVIATOSTNÉ A SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE (VEČERA PÁNOVA)
***

Druhý sviatok vianočný
Svätý Kríž, Kitchener
26. decembra 2013 o 15:30
SVIATOSTNÉ A SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE (VEČERA PÁNOVA)
***

Kalendárne sviatky
Starý rok - 2013
31.decembra 2013 o 18 hodine
SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE
***

Nový rok -2014
1. januára 2014 o 10:45
SVIATOSTNÉ A SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE (VEČERA PÁNOVA)
Za túto možnosť prijatej milosti a lásky chceme Pána Boha v radostnej nádeji viery oslavovať v chráme nášho bratsko-sesterského spoločenstva s Pánom Ježišom Kristom, prosiac, prijmi nás Pane a priznávaj sa k nám i naďalej, podľa milosrdenstva svojho - prosíme Ťa. Amen.
Váš farár Rev. Ladislav P. Kozák
Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!
Evanjelium podľa Lukáša 2,14
***

Czech &Slovak Institutions

České velvyslanectví
Czech Embassy
251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví
Slovak Embassy
50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát
Czech General Consulate
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic
Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail:
jelinek@terramanagement.com.

Montreal, Quebec
Honorary Consul:
JUDr. Hynek Žilkovský
2020 University, Suite 1920.
Montreal, QC
Tel.: (514) 316-4383
E-mail:montreal@honorary.mzv.cz

Honorary consulates of the Slovak Republic
Calgary, AB:
208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L lK3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC
22, Place de la Madelaine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martincek, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:
247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver. BC V5Z lE4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Translations

EVA MESTICOVÁ

Certifikovaná překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Dr. Petr Munk
Chiropraktik
1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN CHAMBER OF COMMERCE AND CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Mind & Body
Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic
we provide
Registered Massage Therapy
Craniosacral Therapy
Lymphatic Drainage (CDT)
Lymphoma Treatment
Hot Stone Massage
Low Level Intensity Laser
Naturopathic Medicine
Acupuncture
Chiropractic Treatments
Relationship Issues and Psychoterapy
Osteopathy, Yoga, Addiction Councelling.

Některé soukromé pojišťovny hradí některé vybrané léčby

2921 Lakeshore Blvd West, Etobicoke
(at Islington Avenue)
Tel.: 416/823-1165
E-mail: rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca

Vánoce 2013

V tom světě, který skoro 2000 let vyznává křesťanství, budou letos - stejně jako nesčetněkrát před tím - ve výroční den Kristova narození zářit vyzdobené (často jen umělé) vánoční stromečky, lidé si budou přát všecko dobré, dávat si dárky, a mnozí z nich se vydají na půlnočku. V novinách i v televizi budou poselství lásky na pár dni vytlačí zkazky o vraždách (světských i náboženských) i fotografie podivných lidí, kteří se nějak (často docela legálně) protlačili k starostenským i jiným křeslům. V kostelech, které se nějak zdají být spíš památníky slavné minulosti než velkolepými studánkami vody živé, kněží připomenou věřícím, že před 2013 roky Bůh poslal na svět svého jediného syna, aby vykoupil lidské pokolení.

Zdá se mi, že Ježíšovo poselství lásky ze všech náboženství nejčistěji vyjadřuje touhu člověka sáhnout po hvězdách, zaslechnout tympány věčnosti a cítit se zajedno s celým vesmírem. Tři lidé v rychle se tratícím roku 2013 mi připomněli velikost člověčenství: nedávno zesnulý Nelson Mandela, papež František a pákistánská studentka, která hodila do tváře rukavici smrtonosné skupině islámu. Nelson Mandela, který měl štěstí, že jeho žalářníkem byl apartheid a ne nacistický nebo komunistický režim, po dvaceti sedmi letech věznění v sobě dokázal potlačit přirozený pud odplaty a stal se symbolem odpuštění a snášenlivosti nejen ve své zemi, ale ve světě vůbec. Papež František, první moderní nejvyšší představitel katolické církve, na jejímž morálním kontě jsou zaznamenány epizody, které ji postavily do ostrého protikladu s učením Ježíšovým, je prvním moderním nástupcem Petrovým, který svou vlastní duši živí pokorou spíš, než pompou i svých nejslavnějších předchůdců. Pákistánská studentka, kterou se islámským vyznavačům násilí málem podařilo umlčet, dala celému světu na vědomí, že ve svém zápase za rovnoprávnost islámských žen bude pokračovat navzdory jejich skoro úspěšnému útoku a jejich hrozbám.

Tři lidé, z nichž každý svým životem je vyznavačem Ježíšova poselství.

Josef Čermák

***

Povídka, která se jmenuje:

Dlaždič Štěpán

Jsem jediným člověkem, který je schopen přejít toto pohoří přes severní průsmyk. Nikdy jsem se nevěnoval horolezectví, až teprve teď, když už mám nejvyšší čas se usadit, jsem musel vyjít z údolí, kde jsem se narodil, vyrostl, oženil a zplodil své tři syny. Mám lehké střevíce a stále pomalu stoupám vzhůru. Tam dole bylo najednou k zalknutí a teprve zde, několik set metrů nad vesnicí, se dá trochu dýchat. Nejhorší na tom je, že ostatní to nepociťují. Necítí to ani moje děti. Vlastně bych to necítil ani já, kdyby mi o tom neřekl ten muž. Pamatuji si ho dobře. Bydlel na druhém konci vesnice a jmenoval se Štěpán. Byl dlaždičem, ale chodil také pracovat do lomu v horách. Měl jediný sen, udělat silnici, která by vedla z vesnice. Chtěl ji vést právě zde přes severní průsmyk.

Považovali ho za šílence, ale protože byl jinak neškodný, měl svobodu bláznů. Lámal kámen a se svým koníkem ho vozil do vesnice. Část nákladu prodal na stavbu a část odvezl na svoji silnici. Zpočátku byli obyvatelé vesnice nadšeni. Vydláždil náves. Spojil hospodu se starým mlýnem, takže mlynář mohl do hospody v lakýrkách. Pak udělal silnici od hasičské zbrojnice k rybníku, tím se zlepšila práce hasičského sboru. Když však silnice začala stoupat pomalu vzhůru, zavolali si Štěpána na obec, aby to vysvětlil.

Štěpán se jim svěřil se svým snem. Starosta mu pak jasně vysvětlil, že v zájmu obrany vesnice je, aby taková silnice nebyla. Štěpán se sice bránil tím, že i kdyby žil tři sta let, silnici by nedokončil až k severnímu průsmyku a pak, že na takové silnici není přece nic špatného, a že bude i něčím užitečná pro obyvatele vesnice. Řekli mu, že o tom, co je dobré pro obyvatele vesnice, rozhodují jiní a on aby si hleděl svého. On ještě namítl, že je to jeho povolání - stavět silnice. S tím se rozešli.

Jednou jsem ho potkal, jak veze se svým koníkem náklad. Bylo už k večeru a tak jsme se dali do řeči. Vyprávěl mi o tom, že za severním průsmykem je veliký horský hotel. A k němu že vedou tři silnice. Když se jede po silnici, která vede dále na sever, dojede se do velikého města. Je tam vše, co je ve velkoměstě. Kina, divadla, fotbalový stadion, katedrála, galerie, ale i bordely, blázince, vězení, zkrátka vše. Nalezneš tam lásku i nenávist, dobro i zlo. Nalezneš tam život. Půjdeš-li na západ, silnice bude klesat, až dojdeš k moři. Budeš-li po ní pokračovat, objevíš přístav, z něhož odplouvají lodě až do Brazílie. A půjdeš-li na jihovýchod, dostaneš se do hor, které jsou o mnoho vyšší než kopce okolo nás.

Nerozuměl jsem Štěpánovi. Je mi tu dobře. Mám svůj dům, svou ženu, děti. Proč bych měl chodit do světa? A proč by měl nějaký cizinec chodit k nám? Štěpán se jen usmál a řekl: „Protože pak bude život bohatší. Bohatší, i když jen o málo, bude život těch, co žijí ve městě i náš tady, když se objeví nějaký cizinec. Měl jsem Štěpána za podivína, a tak jsem ho opustil a popřál mu dobrou noc.

Uběhl nějaký čas. Štěpán dál stavěl silnici, kterou nemohl dokončit. Říkal o ní, že je to stavba pro několik generací. Nic ho nemohlo odradit. A jak stavba rostla, rostl i hněv vesničanů.

Minulý týden zastavili jeho koníka, Štěpánovi poručili slézt z vozu a pak ho ukamenovali. Ne, na tom není nic divného. Takové věci se stávaly u nás ve vesnici. To se vždycky seběhla vesnice a všichni jako jeden muž vyjádřili svou vůli. Byl jsem tam také. Nechtěl jsem Štěpánovi ublížit, a tak abych se tomu vyhnul, jsem jim hlídal kabáty. Pohřbili ho hned vedle jeho silnice. V noci jsem nemohl usnout. K ránu se mi zjevil a řekl: „Pavle, jdi přes severní průsmyk až k hotelu a pak jdi dál až do města, a tam pověz, že silnici musí postavit oni k nám, protože tato vesnice je tou druhou částí světa a nebude pokoje na zemi, dokud svět nebude spojen do jediného celku. Jdi, pověz jim to."

Od toho okamžiku bylo ve vesnici k zalknutí. Nedalo se tam dýchat. A tak jsem opustil rodinu a vydal se do hor. Už brzy budu v severním průsmyku.

(Bory, samovazba, července 1979)

Aleš Březina

Z knihy *Řetěz bláznů,* která vyšla vloni v nakladatelství *Eman.*

Sokol Toronto Vás srdečně zve na tradiční Sokolské Šibřinky ráz

"MARDI GRAS"

V sobotu 25. ledna 2014 v 19.00 hodin

ve společenské hale sv. Václava 496 Gladstone Avenue, Toronto

K tanci a poslechu hraje Trio Dušana Drobného

Možnost zakoupení večeře;

Vstupné: $25.00, $20.00 v masce, $15 studenti, 10.00 v masce

Ceny za nejlepší masky! ***50/50 tombola***

SOKOL TORONTO

Srdečně zve všechny děti na tradiční

DĚTSKÉ ŠIBŘINKY - „MAŠKARNÍ ODPOLEDNE "

Neděle 9. Února 2014 Od 14.00 do 16.30 (2.00 PM do 4.30 PM)

HALA KOSTELA SV.VÁCLAVA 496 GLADSTONE AVENUE TORONTO

Vstupné $ 5.00 včetně občerstvení pro děti

Odpoledne plné her a pěkné zábavy pod vedením sokolských cvičitelů.

Informace: Marie Crháková 416 242–5914, Email: mariecrhak@yahoo.ca

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky
50 Rideau Terrace, Ottawa, Ontario K1M 2A1
Kanada
001613 7494442

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Ottawe

želá redakcii, ako aj čitateľom Satellite 1-416

príjemné a pokojné prežitie vianočných sviatkov

a v Novom roku 2014 veľa zdravia,

šťastia a úspechov nielen v pracovnom

ale i v súkromnom živote.

Camino de Santiago

Ráda chodím. Milují dlouhé procházky. Mám ráda přírodu. Zajímám se o historii. Nejsem ateistka. To byly důvody, proč jsem se vydala na 820 km dlouhou středověkou poutní cestu, známá také jako *Camino Frances,* severním Španělskem. Ze St. Jean Pied de Port (Francie) přes Pyreneje - Roncesvalles - do Španělska až do Santiago de Compostela, provincie Galicia. Jestli někdo z vás viděl film *The Way* s Martinem Sheenem v hlavní roli, pojednávající právě o této *procházce,* bude vám možná připadat toto putování jako velmi romantická záležitost. Ve filmu ale není zmínka o namožených svalech, puchýřích na nohách, otlacích, vyvrknutých kotnících a dalšímu nepohodlí. Plus batoh na zádech a dále i přespávání v ubytovnách s třeba i dvaceti dalšími poutníky ve stejné místnosti, při čemž časté noční přirozeně tělesné zvuky nepřinášely klidný spánek. Na všechny ty bolesti i ten narušovaný noční klid si ale jeden za nedlouho zvykne, je to totiž neodmyslitelná součást Camina, patří to k tomu. Výjimky však existují a ne všichni, kdo Cestu začali, ji dokončili. Ano, bylo to náročné, jak fyzicky tak i psychicky, šla jsem stále pěšky a stále s batohem, žádné *ulejvání* nebylo (žádné taxi či autobusy, doprava batohu z místa na místo), dvakrát jsem chtěla už skončit, ale neskončila jsem. Když jsem po třicetipěti dnech ke katedrále v Santiagu došla a moji Compostela dostala, (doklad,že jsem putovala), byla jsem velmi šťastná a potěšena, že jsem to zkrátka zmákla!!!

Proč jsem se na tuto nelehkou, ale jak se ukázalo nezapomenutelnou pouť vydala, jsem naznačila již v úvodu. Už pár let jsem o ní přemýšlela, až letos tedy přišel ten čas. Přečetla jsem si několik knížek napsaných lidmi, kteří Camino šli, abych byla trochu připravená na to, co mne čeká. Několik výstupů, stejně tak sestupů, horská údolí, řeky, pláně, pole, několik větších měst, hlavně malé vesničky, počasí podle toho jak se *matka příroda* vyspí a dlouhé štrece solitude, tudy vedla *Cesta.* Měla jsem u sebe průvodce s mapou na každý den, ubytovny (albergues), fontány s vodou, bary pro občerstvení byly vyznačeny na mapě podél cesty, stejně tak přesně naměřeny vzdálenosti z jedné vesnice do druhé, plus ještě další potřebné informace i historické náčrty, kudy se prochází. Cesta byla a stále je značená žlutou vroubkovitou mušli a šipkou. Z Paříže, kam jsem přiletěla z Toronta, jsem se vydala vlakem do St. Jean Pied de Port, výchozího bodu mého putování. Vybrala jsem si pro začátek toto klasické Camino, existují totiž ještě další, celkem asi dvanáct, začínajících v různých místech Francie, Španělska a Portugalska, ale všechny vedou do Santiaga. Proto ta vroubkovitá mušle s vroubky sbíhajícími se do jednoho bodů. Existují tisíce dlouhých procházek, ale jenom Camino dosáhlo světového uznání pro svůj historický a spirituální význam a to přináší s sebou i stále větší počet poutníků, kteří si přejí zažít fyzickou i spirituální obnovu. Proč právě Camino de Santiago? Tady, podle legendy, v katedrále leží ostatky sv. Jakuba, jednoho z apoštolů Ježíše, který za nějakých pár let po jeho ukřižování, připlul do Galicie. Zde se svými následníky začali hlásat pohanům křesťanství. Jeho mise však nebyla úspěšná a když se vrátil do Jeruzaléma, byla mu Herodem Agrippou sťata hlava. To se psal rok 44 našeho letopočtu.

Po jeho mučednické smrti jeho stoupenci převezli jeho tělo zpátky do Galicie, tenkráte to byl *konec světa - Finis Terre*. Zde však narazili na legendární královnu Lupu, která jim chtěla pohřbení Sv. Jakuba překazit a je zničit. Ve snaze uniknout plánům této nepřátelsky nakloněné královně a hledat cestu ke svobodě, překročili most přes řeku Tambre, který ihned po jejich přechodu zkolaboval. Libredon, dnešní Santiago, nebyl daleko a tak zde byly ostatky Sv. Jakuba uloženy k odpočinku. V roce 813 pastýř následoval „jasné světlo“ nebo hvězdu, které ho přivedlo k místu, kde byla evidence římského hřbitova. Zde byla objevena hrobka a bylo potvrzeno, že je to hrob Sv. Jakuba. Tento nález dál podnět k opětnému vzkříšení legendy o tomto apoštolu a k jeho zásluhám se přičítá i konečně vítězství Španělů nad roztahovačnými Maury ve 13. století. Sv. Jakub se pak stal patronem Španělska. Zmínka o první poutnické cestě je z roku 950, kdy sám biskup Gotescalco ji podstoupil. Od té doby tisíce a tisíce poutníků váží tuto cestu. V dnešní době, kdy máme dobré boty, oblečení, jídlo i spaní podél cesty, je definitivně tato pouť nesrovnatelně snadnější, než jak to bylo dříve. Kolikrát mě až zamrazilo, když jsem si uvědomila, že kráčím cestou, kudy vedly kroky lidí v dávné minulosti. Rozhodnout se tenkrát pro tuto cestu, kdy byli pěší odkázáni jen na milodary jídla, sandály, peleríny, spaní na zemí nebo na slámě někde ve stájí, tito lidé museli mít silnou víru a přesvědčení v sobě, proto tuto strastiplnou cestu mohli podstoupit. Hodně jich nedorazilo do cíle, a ještě více jich nepřišlo pak ani zpátky. V každém městečku, městě, či vesnici, kudy jsem šla, byla vždy zmínka o nemocnicích a někde jich bylo třeba v jednom místě až pět. A nebyly to malé budovy, z některých jsou dnes udělany velké pětihvězdičkové hotely. Vůbec se nedivím, ti chudáci si potřebovali trochu odpočinout, ošetřit svoje zkrvavené nohy, najíst se, nabrat sil a vydat se dál. (Dnes, na místo nemocnic jsou pro moderní poutníky rozesety cestou lékárny s plnou škálou léčiv, mastiček a dalších pomůcek na bolavá těla a nohy).

Rostoucí poutnická vášeň dala podněty i k rozvíjení se okolních osad, měst, mostů, stavbě klášterů, kostelů, kaplí a katedrál. Nebylo dědiny, kde by nebyl kostel nebo aspoň malá kaple. Někdy jsme měli štěstí, kostelík byl otevřen a nebo dokonce i mše se sloužila a nám, poutníkům, se dostalo požehnání.

Zajímá-li vás to, podívejte se na mapu, těch 820 km vedlo severním Španělskem přes hory a doly a když pro nic jiného, tak jen pro tu krásnou, malebnou a rozmanitou přírodu to stojí za to, si na tuto dlouhou procházku vyjít! Převážně jsem šlapala přes malé středověké vesnice, často napůl rozpadlé, někdy třeba s jedním obyvatelem. Ano, někdy jsem si připadala, že procházím vesnicí duchů. Nikde nikdo, vše čistě, upravené, dlážděné ulice, kamenné domy, stále ještě květiny v oknech, ale žádní lidé! Prý už odjeli, byla nejčastější odpověď lokálních, přijíždějí jen na léto.

Často jsem šla kilometry a kilometry mezi poli, teď už zoranými, jen ptáci mi byli společníky a poslouchala jsem hudbu přírody. Byly tu ale také větší města jako Pamplona, Burgos, Leon a další menší s historickými středy, které stály za návštěvu a prozkoumání s krásnými katedrálami v každém z nich. Města sama jsou atrakcí, jeden nemusí atrakce hledat, jen jít ulicemi a dívat se. Počasí mi na cestu přálo, zprvu to bylo pouze na tričko, sluníčko na obloze, jen občas drobný déšť, ranní mlhy. Poslední týden, to už v Galicii, silné pršelo, přidalo to cestě na dobrodružnosti. Mapa vedla z velké většiny jen po přírodních cestách i stezkách, když to bylo nevyhnutelné, tak někdy se šlapalo I po asfaltu.

Poutnictví zřejmě přináší dobrý zdroj obživy lokálním obyvatelům, protože o bary, restaurace, obchůdky, ubytovny kolem cesty není nouze, až na výjimky, kdy dlouhé kilometry není nic a tak vodu I potravu bylo nutné si vzít sebou. Domácí jsou k poutníkům vstřícní, párkrát se mi stalo, že jsem dostala *na cestu* pár jablek nebo žemle i zdarma pití se kolikrát objevilo. A nebo to bylo *donativo* (tzn. trochu mi zaplať). Zatěžkávající zkouškou pro většinu z nás byl první den, přechod z Francie do Španělska, z 170 metrů nad mořem to vyšlápnout nahoru do 1450 metrů. Byl to záběr!, ale pak ještě dolů, pořádný sešup, ještě, že jsem si koupila *do výbavy* dvě hole! Ta námaha za to ale stála, slunce svítilo a rozhled byl uchvacující. Po sestupu, můj první *albergue*! Jen jsem se vysprchovala, najedla v lokální restauraci - Menu pro poutníky - a v půl deváté už jsem spala. A to nejen já, ale všichni kolem mne. Řekla bych, že ten první týden, než si tělo a nohy uvykly, byl nejtěžší. Ubytovny jsou většinou moderní - postele nad sebou, horká voda, společně koupelny, kuchyňky, pračka, sušárna (důležitá v době deště!!!), internet.

Sice občas to někde zaskřípe, ale s tím se musí počítat. Platí zde pravidlo, že poutník zde může přespat jen jednu noc a ráno v osm už musí být všichni z budovy venku. Otevírá se znova až ve tři odpoledne. Počet postelí je v každém *albergue* jiný, takže se také může stát, že jeden přijde k ubytovně a uvítá ho cedule: *Plno!* Nezbývá, než jít do jiné, někdy třeba I dalších pár kilometrů. Stalo se mi to jenom jednou, že jsem musela šlapat o kus dál. V době prázdnin, kdy je na *cestě* nejvíce poutníků-turistů, to prý jsou úplně závody, aby jeden dostal postel!

Měla jsem jeden den volno, ale bylo to vynucené tak nějak okolnostmi. Jeden den totiž pořádně pršelo. Měla jsem na sobě sice kvalitní Gortex, včetně pohor, ale málo platné, do albergue v Astorga jsem přišla promočená na kůži. I spacák byl mokrý. A to nejen já. Takže nastalo velké hromadné sušení a tenhle den zůstane v mě paměti jako jeden z těch nejpříjemnějších. Sušili jsme všichni něco, půjčovali jsme si navzájem suché oblečení, seděli jsme kolem velkého krbu, vařila se společná večeře - ten kdo měl suché oblečení došel koupit zásoby - vypilo se několik lahví vína, povídalo se do noci. Neznali jsme se a přesto panovala mezi námi velká solidarita, porozumění a hodně jsme se nasmáli. Druhý den naše oblečení bylo ještě zavlhlé a tak několik z nás jsme zůstali v tomto zajímavém městě o den déle a měli tak příležitost si ho prohlédnout a ochutnat zdejší čokoládu, která má být jednou z nejlepších na světě, že by?

Tady, právě v honbě za čokoládou, jsem si vyvrkla kotník a s bolavým jsem pak šla dál. Elastické obinadlo a Advil hodně pomohly. Toto městečko leží v horské oblasti, kde můžeme ještě spatřit zbytky *Maragato kultury,* hlavně v pestrých oděvech a v jídle. Když tedy byl čas, tak jsme s moji francouzskou kamarádkou zašly na oběd ochutnat to, o čem celé město si povídá. Velmi stylová španělská restaurace, přinesly nám plný talíř různého masa a trochu zeleniny, takže jsme se s radosti pustily do jídla: Ona maso, já to zelí, které bylo velmi zvláštní chutě. Na závěr jsme dostaly gratis bylinkový horký likér, inu, ten určitě spálil všechny bacily v těle! Rozradostněny jsme se pak vydaly na toulku městem. Ještě jednou jsem směle ochutnala lokální specialitu a sice v Galicii chobotnici, španělsky *pulpa*. Obsluhující ji přinesla na kousky nakrájenou na talíři, očesnekovanou, koukám na to, tuhle oko, tuhle další, oči jsem odkrojila, zbytek snědla. Za nedlouho jsem byla v jiném městečku a na náměstí velký stánek, kde se prodávala *pulpa*, oblíbený, ale ne laciný pokrm Španělů. Dlouhá fronta, lidí přibývalo. Kouknu na to, chobotnice byly v kádi, prodávající ji vytáhl, pak nůžkami rozstříhal na malé kousky, okořenil a podával čekajícímu v řadě. No tak na tohle já stát frontu nebudu, jednou jsem ochutnala, to už stačilo! Ty oči mi nějak vadily, haha! Je dobře umět aspoň trochu španělsky, s angličtinou se dojde daleko, ale ne nejdál, pokud jeden nenarazí na anglicky mluvící jednotlivce. Koho jsem potkala cestou, tak nejvíce to byli Španělé a ti většinou anglicky nemluví - proč by taky? -jsou ve vlastní zemí. Je zde ale i dost Američanů, také Kanaďané, Australané, hodně Evropanů, ale i Japonci a překvapivě dost lidí ze Severní Koreje. Češtinu jsem nikdy nezaslechla. Moje francouzská kamarádka znala jen pár slov anglicky, já málo španělsky, dorozumívání nebylo snadné, ale možná, právě proto jsme se spolu hodně nasmály. Když jsme se loučily v Santiagu, slz bylo plno.

Na tuto pouť jsem se vydala tak jako většina sama. Myslím si, že je to tak nutné, protože jedním z důvodů této cesty, je odlehčit si svoji mysl od vedlejších vlivů a otevřít dveře k sobě samému, objevit svobodu být sám sebou. Jedině tak jsme pak schopni přijímat do své duše a mysli poselství, která k nám přichází. Každý z nás máme jiné psychologické, spirituální iemocionální potřeby. Tím, že uvolníme naši vnitřní blokádu, naše pravé JÁ vyjde ven. V konverzacích s přátelí poutníky nejčastější otázka byla: „Proč jsi se vydal na tuto cestu? Jaké pohnutky?“ Odpovědi nebyly jednoznačně. Pro mnohé to byla celkem laciná, příjemná dovolená, cesta za zdravím. Pro druhé - vyčistit si hlavu, ujasnit si myšlenky, najít případně odpovědi k otázkám, jakou životní cestu si zvolit nebo jak dožít svůj život? Pro ty další a nebylo jich málo - práva pouť s díkůvzdáním za uzdravení a nebo prosba o uzdravení. V posledních pár týdnech našeho putování se začalo mluvit o tom, co pro nás *Cesta* znamenala, jaký vliv na nás má/měla, změnilo se něco v našem myšlení, v nás?

Odhodili jsme stranou starou zakořeněnou „pravdu“, abychom mohli přijmout nové a vyšší perspektivy? Změnil se náš názor na život, na jeho podstatu, naše priority, změnili jsme se my? Odpovědi na všechny tyto otázky se časem objeví, pokud se ještě neobjevily, myslím si, ale jedna věc, o které všichni mluvili, byla pokora, skromnost, porozumění, tolerance, všechny tyto lidské vlastnosti, které v normálním našem životě nejsou již skoro viditelné a tak doufejme jen, že se opět pevně zakoření mezi nás žijící. Nikdo jsme nevynechal návštěvu katedrály v Santiagu - zúčastnit se mše a poděkovat za bezpečně dokončení naší poutě.

Závěrem - ano, byla to zajímavá a nezapomenutelná nová zkušenost, ale co dalo *Cestě* té jedinečnosti, byli ti lidé, které jsem cestou potkávala a s některými se pak i více sblížila. Ti byli tou třešinkou na dortu, ti udělali moje *Camino* speciálním. Na další *Cestu* se opět vydám, nevím, jestli tato bude stejná a nebo jiná, ale mám teď silnou motivaci se učit dál španělsky a víru, že uvidím opět svoje nové *Camino* přátelé!

Naďa Humlová, říjen 2013

***

U Kolovratů

Jsme v Rychnově nad Kněžnou a konkrétně se nacházíme na čtvercovém nádvoří zámku. Zámek s průčelím kostela Nejsvětější Trojice patří mezi největší a nejkrásnější barokní celky v Čechách. Za vznikem nebývalé krásy je podepsán Jan Blažej Santini a samozřejmě rod Kolovratů. Kromě vlastního zámku si lze prohlídnout i kapli Pražského jezulátka a kapli Loretánskou. Raritu představuje věžní zvon „Kryštof“ který je třetím největším zvonem v Čechách.

Zámku ve 13. století předcházel hrad a ten byl v 16. století nahrazen renesančním zámkem. Ve století dalším už zde Kolovratové budují barokní budovu, kterou nedobrovolně opouštějí jen v době druhé světové války a pak znovu po roce 1948. Nikdy nepřestali být jedinými historickými majiteli. Po sametové revoluci se Kolovratové vracejí z emigrace a žádají v restituci o navrácení rodového majetku. Od roku 1999 je jediným majitelem panství hrabě Jan Kolovrat Krakovský.

KOLOVRATSKY ZÁMEK FOTO: J. FAFEJTOVÁ

Dnes ale máme smůlu, pana hraběte neuvidíme, není doma, jel prý do Opočna něco zkontrolovat kolem svého rybníkářství, které v Opočnu sídlí. Každopádně ryby a rybí výrobky označené ochrannou známkou „Ryby z podhůří Orlických hor“ jsou z hraběcích rybníků a vyvážejí se i do Evropy. A že se pan hrabě v téhle věci vyzná, je víc než jisté. Má vystudovanou odbornou rybářskou školu a mnoho roků vedl v Rakousku pstruhařství svého otce.

Interiéry zámku jsou impozantní, zařízené stylovým dobovým nábytkem a doplněné tehdy používanými předměty jak praktickými tak okrasnými. Zámecká galerie nabízí prohlídku špičkových českých i světových mistrů od poloviny 15. století. Převládají portréty a zátiší, pak následují motivy krajinné. Určitým štěstím pro zachování malířských děl a vlastně i zámku samotného byla skutečnost, že část zámku po válce sloužila jako obrazová galerie. Rodová Kolovratská obrazárna představuje dokonale zachovalý charakter zámeckých obrazáren. V Čechách je čtvrtou nejvýznamnější. Další zámeckou sbírku představují střelné zbraně ze století osmnáctého.

První patro zámku vám předvede stavební raritu, nazývanou „Piano nobile“, což značí reprezentační pokoje poskládané za sebou do průhledové enfilády. Když bych tuto zvláštnost nějak přiblížila, tak jsou to pokoje, kdy z jednoho se automaticky přechází do dalšího, aniž by byly mezi sebou jakkoli uzavřené. Enfiláda zde dokonale využila jednu stranu mohutného čtvercového půdorysu vlastního zámku a představuje ve své délce plných osmdesát metrů, což je snad nejdelší průhledová chodba na českých zámcích.

Pořád máme smůlu, je už pozdní odpoledne, ale pan hrabě ještě není doma, ještě je v práci. Dozvídáme se, že teď už není v Opočnu, ale kdesi mezi Deštnou, Zdobnicí, Říčkami a Orlickým Záhořím což znamená, že kontroluje práce ve svých lesích, které se v těchto místech rozkládají a nejsou to lesy jen tak ledajaké. Mají v sobě i zajímavé přírodní rezervace jako třeba Komáří vrch. A domů ještě hned tak nepojede, musí ještě zařídit cosi ve Zdobnici, kde se prodává čerstvá zvěřina z jeho lesů. O panu hraběti se říká, že je docela vášnivý nimrod, zda je to pravda nevím, zdá se, že stále jen pracuje a pracuje a že nemá žádný čas si na nějakého jelena či divočáka vystřelit.

EXPOZICE ZÁMKU FOTO: KOLOWRAT.COM

Uvnitř zámku obdivujeme dokonalost lustrů - Kolovratové měli kdysi svoje sklárny a tak k téhle podstropní svítící bezchybné dokonalosti měli hodně blízko. Také porcelánové jídelní soubory září nádherou. Jídelní starobylý soubor nainstalovaný v obrovské jídelně představuje pět set osmdesát osm jednotlivých kusů - Kolovratové si ho objednali dle vlastních návrhů kdysi dávno až v Paříži a zajímavostí je to, že i dnes je pařížská porcelánka schopná dohotovit jakýkoli z kusů v případě, že se některý poničí.

Z okna zámecké chodby teď můžeme zahlédnout zámeckou paní, hraběnku Andreu. Je v družném rozhovoru s místním kastelánem, s kterým všechny prohlídky a doprovodný proslov vymýšlí, upravuje a také občas sama návštěvníky provádí. Určitě se v zámeckém životě moc nenudí, jde z práce do práce a to ji ještě čeká naplánovat a pak zrealizovat adventní trhy a po nich posezónní úklid celého zámku. Paní Andrea je z Vídně a civilní povolání lékařky už se svým příchodem do Rychnova nevykonává. Přesto se i zde věnuje řadě dobročinných aktivit především s orientací na hendikepované osoby.

Kromě vlastní nesmírně hodnotné zámecké obrazárny je v objektu umístěné i muzeum města a Orlická galerie, která nabízí prohlídku význačných českých malířů, kteří se Orlickými horami právem nechali unést ve své tvorbě a tak zde nalezneme díla Sedláčka, Švabinského, Trampoty, Zrzavého, Slavíčka, Špály, Holého, Rabase a mnoha dalších.

Teď už z oken ochozu zámeckou paní na nádvoří vidět není. Asi už odešla do jejich třípokojového bytu umístěného v hospodářské části zámku, protože se také přiblížil čas, kdy se domů vracejí jejich dvě děti ze základní školy v Rychnově. Zdá se, že je to „taková normální šlechtická rodinka“ a to se mi na nich líbí. A dělbu práce mají dokonalou, pan hrabě rybníky a lesy, paní hraběnka péči o zámek.

Tak už jen pár zcela posledních informací. Ve znaku mají Kolovratové červeno stříbrnou orlici a rodové heslo zní „Věrně a stále.“ Jejich zámek vytváří dokonalou dominantu celému městu a kdysi si pro své skvostné a nepřehlédnutelné panorama vysloužil i označení „Rychnovské Hradčany.“

Jana Fafejtová - Praha

***

STRICTLY BULK
The Bulk Food Emporium
"Because You Don't Eat Packaging"
924 Bloor St. W.
(1 West of Ossington)
416-533-3242
2389 Bloor St. W
(1 East of Jane)
416-766-3319
638 Danforth Ave.
(at Pape)
416-466-6849
Vše, co měla *Babička* Boženy Němcové
Magdalena Novotná ve špajzu,to naleznete u nás v obchodě:
hrozinky i rozinky, oříšky i oriešky, mandle i buráky,
křížaly i sušené meruňky a brusinky.
Navíc zásoby čokolády, medu a jiných sladkostí.

SUNNY SHORE'S DENTAL
Dr. J. Zdena Legner
přeje čtenářům Satellitu
příjemné prožití svátků
a hodně zdravých úsměvů
do roku 2014
Dental Office
905-274-0442
714 Lakeshore Rd. E.
Mississauga (at Cawthra)

Vánoce u nás, na vsi

Psát o vánočních zvycích té které země je skoro ztráta času. V dnešní době internetu není problém nahlédnout do pohádkových vánočních oslav kdekoliv na světě. Přesto jsou Vánoce a adventní čas tím nejkrásnějším obdobím asi každého z nás. Pohled na vánoční stromek nikdy neomrzí a dívat se, jak dětem svítí oči a na tváři mají úsměv od ucha k uchu, je prostě k nezaplacení.

Podle mě, nejkrásnější vánoční atmosféra není ve velkých městech, kde se všichni předhánějí ve zdobení obřích vánočních stromů, kde se ze všech koutů nese vánoční hudba a obchodníci lákají na ty nejkrásnější vánoční dárky právě od nich. Malé děti jsou z toho určitě jako u vytržení, dospělí podléhají davovému šílenství, aby na nic nezapomněli, což se jim většinou stejně nepovede. Podle mě je stejně ta nejkrásnější vánoční atmosféra u nás, na vesnici, kde uprostřed návsi stojí vánoční strom a pár hvězdiček nebo zvonečků zdobí veřejné prostranství. Za to se dodržují zvyky, které stále ještě přetrvávají a vánoční čas si bez nich nedovedeme ani představit.

Adventní období začíná vánoční výzdobou, jejímž základem jsou adventní věnečky se čtyřmi svíčkami, které se postupně zapalují. A když zhasne poslední svíčka, tak už tu jsou vytoužené Vánoce! V obcích se na první adventní neděli rozsvěcují vánoční stromy, a to je příležitost pro přátelské setkání obyvatel. I v naší obci už několik let začínáme advent slavnostním rozsvícením vánočního stromu, který je mimochodem nádherný, a hlavně živý. Program je již tradiční. Návštěvníci mají za úkol si donést zvonečky a celý program začíná cinkáním na strom, aby se jakýmsi kouzlem rozsvítil a zazářil v celé své kráse. Děti si připraví vánoční básničky, písničky, hrají se koledy na flétnu či trubku. Pro všechny je připraven svařák, pro děti čaj. Všude voní skořice, citrón a vanilka a nálada je sváteční.

Dalším předvánočním zvykem je příjezd Mikuláše s anděly a také s čerty. To je jedna z nejstarších oblíbených tradic, a my jsme si ji trochu upravili, spíš by se dalo říct, vylepšili. Mikuláš navštěvuje rodiny s dětmi a rozdává jim dárky. Čerti občas chtějí některé zlobivé dítko strčit do pytle, ale zatím se jim to ještě nepodařilo. Děti si připravují básničky a písničky a andělé jim za odměnu rozdávají drobné dárky.

Naše vesnička je opravdu hodně malá, dětí je tu málo, a tak Mikuláš s anděly a čerty nakouknou do každého domu, kde se svítí. Popřejí všem krásné Vánoce, hodně

štěstí a zdraví do nového roku a každé rodině předají přáníčko, které nakreslily děti v knihovně. Je to krásný zvyk a obyvatelé naší vísky si bez něj „Čertovské zvonění“ už ani nedovedou představit.

Poslední tradiční akcí knihovny a zároveň celého roku je před Vánoci vánoční besídka pro děti a rodiče. Je to jedna z nekrásnějších akcí, na kterou se všichni těší. Děti si samy na vánoční stůl vyrobí dekorace z přírodních materiálů, nechybí vánoční stromeček a spousta dobrot. Maminky přinesou vánoční cukroví, na stole nechybí jablka, ořechy a také křížaly. Děti si připravují program a společně si mohou hrát různé společenské hry. Domů se všichni rozcházejí dobře naladění, děti odchází s drobnými dárky a natěšené, protože vánoční besídka znamená, že Ježíšek už za týden přijde k nim domů a jistě jim také donese nějaké dárky!

A já jsem také spokojená. Mám radost, že se nás u kulatého stolu sešlo hodně a společně jsme prožili sváteční odpoledne. Už se těším, až se s dětmi po Vánocích uvidíme v knihovně a budou mi vyprávět, jak prožily vánoční svátky, jaké dostaly dárky… a společně začneme nanovo…

Dagmar Honsnejmanová
Knihovna U Mokřinky Mokré, Česká republika
www.obecmokre.cz/knihovna

***

Cokoliv nám život dal, někdo to už zfilmoval

Kamarád z Brna si stáhl film *Fargo,* který jsem onehdy vychvaloval a teď jsem kapku napjatý - co tomu řekne, pokud vůbec něco napíše.

Přiznávám, že mne těší, když se někdo zajímá o to co mě zajímá, a filmy jsou mojí zálibou od doby, co jsem začal chodit do kina jako rozjívený kluk. Chodili jsme do kina a tlachali jsme o filmech jakoby to byl nějaký paralelní život, do kterého prostřednictvím stříbrného plátna může člověk nahlížet; vzpomíná si ještě někdo na velkofilm *Svět ticha* natočený oceánografem Jacques-Yves Cocteauem, což byl první širokoúhlý film co jsem viděl, který nás suchozemce zatáhl pod hladinu mořskou mezi potápěče, ryby a mořskou havěť?

V půli osmdesátých let jsme koupili video přehrávač a začala moje sběratelská záliba - vlastnit filmy, tedy výtečně filmy dle mého vkusu a chuti, takže jsme mohli reprizovat dle chutí a ne podle programu kina či televize.

Od půlky osmdesátých let a video záznamu na pásku pokročila technologie mílovými skoky přes daleko lacinější disky DVD a o dekádu později stahování filmu z internetu do paměti externího terabyte disku.

Ze světové produkce kolem se rok co rok vyrýsuje tucet skvostů a tak moje sbírka roste; a místo na terabytovém disku; dvouhodinový film je obvykle gigabyte paměti, a terabyte je tisíc gigabytů, takže můj terabyte disk unese tisíc mých oblíbených filmu, které zvu skvosty.

Omlouvám se za ten kostrbatý úvod, ale abych objasnil svou nejnovější zálibu, přímo vášnivé sběratelství, musím ještě popsat jak do sbírky přidávám přírůstků, rozuměj mé skvosty: přírůstky jsou trojího druhu: první způsob je z úst mých přátel, kteří nějaký film velebí a chválí, že získají můj zájem a moje mistrová Eva film stáhne, podívám se, a tento projde mým sítem požadavků na skvostný film a zařadím jej do své filmotéky; dále čtu týdenní recenze na nové filmy a někdy chvála je dost silná, aby Eva film stáhla a já mu věnoval pozornost a možná i místo ve své sbírce. Třetí zdroj přírůstku je každoroční oscarovska nominace nejlepších filmů, z nichž některé jsou podle mého vkusu vskutku nejlepší za předchozí rok a jiné nikoliv a pak spílám oscarovské výběrové komisi, že se spletli.

Internet je zlidovělá moudrost. a mám větší víru v moudrost nezávislého davu, než moudrost expertů, což teď nemíním dokazovat, tedy moudrost internetového davu špatné filmy eliminuje; nikdo špatný film na internet neumístí; za druhé nepříliš dobrý film je snad k nalezení, ale stahování může trvat dlouhé hodiny. Dostupnost filmu je určitým filtrem oddělování plev od zrna a špatně filmy se vytrácejí samospádem. Jak už jsem napsal - sbírám filmy skoro 30 let. Nedávno jsem začal svou sbírku rozšiřovat českými dabovanými filmy; k tomu mne navedla přítelkyně Věrka z Toronta, která nás před pár lety upozornila na výtečný film *Letec* a trvalo chvíli, než jsem spojil název *Letec* s proslulým oscarovským filmem *Aviator* natočený roku 2004, což je biografie leteckého fanatika Howarda Hughese, génia a exota zároveň, ztvárněného ve filmu výtečným Leonardo DiCaprio. Český dabing Aviatora je výtečný a repríza filmu v češtině byla opakovaný požitek. Výtečná story, prošpikovaná pikantností géniova života v náručí nesčetných holywoodských krasavic.

A vznikla nová záliba, stahovat dabované filmy, abych o nich mohl debatovat s našimi českými fanoušky stříbrného plátna.

Vzpomínám si jak Frigo, kamarád z Ostravy mne upozornil na skvostný film *Pravidla moštárny (Cider house rules,* 1999) a pozoruhodná story začínající v sirotčinci a končící tamtéž, je divácká pochoutka.

Víc jak rok probírám svou masivní sbírku filmu v angličtině a Eva trpělivě prohledává a stahuje filmy, které mají český dabing; český dabing dělají umělci a česká řeč se kryje s mimikou a intonaci anglických herců velice přesně; i překlad do češtiny je výborný.

Včera Eva stáhla film *Chyť mě, když to dokážeš (Catch me if you can,* 2002) další drahokam herce DiCaprio; story o padělateli cenných papírů, který vodil za nos několik let agenta FBI zosobněného Tomem Hanksem a film předstihuje vrchol filmu typu *bídáci versus policajti* jako je *Den pro šakala* z roku 1973, který jsem dosud považoval za nejlepší filmové dílo vykreslující tuto urputnou honičku mezi ochráncem a narušitelem zákona.

Senioři zřídka mají nějakou novou zálibu, pokud mají nějaký trvalý zájem či zálibu vůbec. A co mne na této nové zálibě sbírat filmy v českém dabingu, kterou Eva podporuje a já využívám plnými doušky, těší nejvíc, že kdybych žil 100 let, tak mohu dolovat filmy starší a prověřené časem a zároveň sledovat filmy nové, například vybrané do oscarovské nominace filmovými odborníky z Holywoodu.

A jakákoliv pravděpodobnost, že bych sesbíral všecko, je hromsky nepatrná a moje nová záliba má dlouhodobý výhled.

Rosťa Firla - Sudbury

***

Každé dobré knižní psaní najde cestu k zfilmování

V debatě mezi čtenáři a filmaři zpravidla čtenáři mají vyšší reputaci než filmaři, kteří chodí do kina. Kdokoliv řekne při náhodném setkání, že jde do knihovny, automaticky poznám, že míří za vzděláním, zatímco návštěva kina znamená zábavu nižšího druhu, než je četba knih.

Vysvětlení této podvědomě reakce je docela prosté: lidé vymysleli zapisování před pěti tisíci let; v antickém Řecku a Římě se rozvinula psaná literatura vážná, zábavná i lehkovážná a současné vzdělávání ve čtení a psaní dosáhlo masovosti.

Zánik římské říše uhasil literární plameny a nastoupí temný středověk čili nevzdělanost a boj o pouhou existenci až do renesance o tisíc let později a vznik knihtisku v dílně Gutenberga roku 1450. Během následující dekády vznikly desítky tiskáren knih a tisíce knihkupectví po Evropě, které zachránily literární odkaz antický a literatura explodovala silou sopky, která trvá dodnes jako páteř vzdělání a hluboké úcty ke čtenářům.

Dějiny kinematografie vzniklé na konci devatenáctého století, co groteskní zábavy na stříbrném platně, která byla pojímána jako zábava pitvorná, odpočinková a přes veškerou masovou oblíbenost spíše zpustlá a pomíjivá, což přetrvává dodnes, přestože od dvacátých let dvacátého století kinematografie vyzrála v umění.

V roce 2000 bylo na světě, natočeno 2000 filmů, z čehož 99% jsou díla zapomenutelná a jen dvacet má naději přetrvat dekádu a získat nesmrtelnost; souběžně v roce 2000 bylo vytištěno a vydáno skoro čtvrt miliónů knižních knih na světě z čehož taktéž 99% zmizí v propadlišti nicotnosti a jen pár tisícovek je dodnes na polici ve veřejných knihovnách, a to je fakt. Z tisíců vydaných knih se jen některé prosadí jako předloha k filmu a někdy film je zdařilejší než kniha.

Příklad budiž film *Doktor Živago,* který viděli a ocenili nesčetní diváci, ale neznám osobně nikoho, kdo by přečetl Pasternakovu knihu; film *Vojna a mír* je totéž, a ptám se, kdo přečetl Tolstého tlustospis? A do třetice kniha *Kmotr* byla slavný bestseller, ale Coppolův film natočený podle knihy se stal nejslavnějším filmem všech dob.

Včera jsem se podíval na skvostný film *Julie*, perfektní ilustrace třicátých let, ve kterém přítelkyně Julie a Lilly udržují své přátelství přes nepřízeň evropských události této doby.. Američanka Lilly je spisovatelka a bohatá Julie jede do Vídně zachraňovat Evropu před fašismem a nacismem i komunismem za pomoci svého bohatství, které rozdává na boj proti sviňáctví všech tři totalitních zhůvěřilostí; marně Lilly varuje Julii před sebezničením a s bezmocným steskem Lilly sleduje zmarnění své drahé přítelkyně. Film natočil v roce 1977 režisér Zinneman, známější natočením filmu Šakal, a obsadil do role Lilly Jane Fondovou a Julii hraje krásná Redgrave. Nádhera,. kde kalamita je pozadí pro osudy dvou žen, které se sblížily jako děvčata a sledují osudy jedna druhé v čase historické evropské kalamity.

Ovšem přes novější zálibu ve filmech jsem čtenář víc jak 60 let a zrovna čteme *Amok*, knihu Štefana Zweiga, povídku o sběratelích; ale v této knize je největší sběratel sám Zweig - sbírá lidské příběhy.

Ale dost už o tom a na film se podívejte!

Přeji hezky den a všecko dobré.

Rosťa Firla - Sudbury

***

Zápisky od Pacifiku

(Prosinec 2013)

Následující řádky nelze považovat ze velmi podrobné, přesné a úplné informace, ale jen sdělení mojí vlastní zkušenosti. Jak už jsem se kdysi zmínil, Američané Kanadě závidí a za vzor dávají zdravotní systém, považujíce jej za tzv. bezplatný. O *Medicaru*, který je už delší čas jádrem sporu a nemalých komplikací u našich jižních sousedů toho moc nevím a tak porovnání se systémem kanadským rozvádět nebudu. Zmíním se ale o tom, co z vlastní zkušenosti jsem mohl o kanadském zdravotním systému poznat.

Úvodem, že jsem z těch šťastnějších, kteří mají možnost pořídit si návdavkem k vládnímu nemocenskému pojištění pojistku jinou, v mém případě na dentální práce a tzv. *Extensive Health Care,* tedy něco jako Dodatečnou pojistku na zdraví, částečně pokrývající léky, masáže, fyzioterapii a pod. Zde se musím zmínit o tom, že moje triple *bypass* operace nestála mě ani dolar.

Protože ale po této srdeční operaci (stejně ale i před ní) musím užívat jisté léky a protože můj chrup nemá kvalitu vlka nebo tygra, shledal jsem., že pojistka, která tedy není zdaleka zadarmo, se mi a mojí ženě vcelku stále vyplatí (poplatky - výdaje).

Jak ale postižený v rámci státního pojištění, může se ocitnout v rukou odborníka a nebo podstoupit doporučované vyšetření, jakým je třeba *CT Scan* a nebo *MRI?* Může, pokud má trpělivost a dokáže se smířit s neduhem. Pokud mu naléhavost neduhu nedovolí dlouhé čekání a může si finančně dovolit uspíšení vyšetření, zaplatí ne právě malou částku a dostane se mu žádaného do týdne. To, co takto zaplatí, mu ale žádná pojišťovna ani zčásti neuhradí.

Několik konkrétních údajů: Specialista na problém s kolenem nebo loktem: čekací lhůta šest měsíců a nebo týden po zaplacení nevratných 600 dolarů. Na vyšetření MRI, čekání minimálně dva měsíce a nebo jen týden, po zaplacení 900 nevratných dolarů.

Výsledek pro vyšetření křehkosti kostí mé ženy si vyžádal návštěvu odborníka, ke které ale může dojít až za pět měsíců.

Za *PSA* vyšetření prostaty třeba zaplatit 30 dolarů, pojišťovna, kterou třeba já používám, vrátí 80 procent. A mohl bych pokračovat. Běda těm, kteří si zmírnění poplatků separátní pojistkou nemohou dovolit!

A to je než minimální informace, minimální snad proto, že ještě nejsem z těch nešťastníků, kteří musí zdravotní kanadský systém používat mnohem častěji - a pouze *Medicare....*

***

K nejednou zmíněným redukcím knihovny dostal jsem nedávno od přítele Josefa B. z Winnipegu emailem informace, které mi mohou poněkud, byť příjemně, zkomplikovat život. Došel seznam autorů a jejich děl, které si lze na monitoru, v češtině, přečíst. Je to dlouhá řada, ač jsem v seznamu nenašel několik děl autorů, které bych si takto rád přečetl. Zato ale knihu Charlese Bukowského *Kapitán odešel na oběd a námořníci převzali velení.* Je to soubor autorových názorů, psaných jeho typickým, mnohdy drsným jazykem, ale k jádru nejedné věci Jeho úvahy oslovují snad každého z nás a dokonce nechybí v nich moudrost, sdělovaná právě tímto americkým chlapákem, který si nebere servítky před ničím, ale jeho dílo jak básnické, tak prozaické, se většinou čte s nemalým zájmem. (Pozn. redakce: Onehdy jsem v knihkupectví *Chapter* viděl žebříček knih, které se nejvíc kradou a Charles Bukowsky byl na špičce žebříčku.)

***

Snad jako malé odškodnění za menší i větší neduhy, které mne v těchto dnech pronásledují, stavil jsem se na jedno pivo v hostinci nedaleko. A odcházel s pocitem, že už tam víckrát snad nevkročím. Proč výrobci kanadského piva nevyšlou někdy pár odborníků, aby se v Plzni poučili, jak se dobré pivo vaří! Ten rozdíl je veliký. Zde nápoj většinou bez pěny a nevalné, nijak nepoutající chuti, v Praze půllitr s bílou pěnou a každý doušek chutná jako delikatesa! Klouže hrdlem jak po másle a než se jeden naděje, půllitr je prázdný!

Dobré je, že v posledních letech se v Britské Kolumbii dají koupit piva evropská, včetně krušovického a černého Barona, ale jen v lahvích a nebo plechovkách. Jenže zlatistý nektar od pípy, ten se nahradit nedá!

Ano, v Torontu je tomu malinko jinak s možností pochutnání si na točeném plzeňském.

***

Bylo tomu padesát let od zavraždění prezidenta J. F. Kennedyho. (Před lety jsem navštívil to místo, kde ke zločinu došlo, během návštěvy u přátel, kteří se do Dallasu přestěhovali).

Globe and Mail věnoval v těchto dnech události celou stranu. Součástí toho pak byla grafická statistika sdělující jak bylo několik nejznámějších amerických prezidentů v průběhu let hodnoceno, dle knih a textů v odborných časopisech. Upoutalo mne, jak těmto hodnotícím názorům je věnován pozornost v roce 2013, tedy v roce padesátého výročí té pověst USA pošramocující události.

Z dvaceti pěti možných procent dotazovaných dopadlo hodnocení takto (tedy nejvyšší 25 procent): Kennedy - 10%, F.D.Roosevelt - 5%, Truman - 1%, Reagan - 18 %, Lincoln - 17%, Washington - 5%, Clinton - 4%, Obama - 7%, G.W.Bush - 1%.

Z toho ovšem není nezbytné dělat veledůležité závěry, hlavně proto, že hodnocení se značně, dle uvedených grafů, liší rok od roku, ale z důvodu omezeného místa v těchto novinách uvedl jsem jen rok 2013 s nemálo zajímavým výsledkem prvenství prezidenta R.Reagana.

Kdysi dávno jsem se dočetl, že po padesáti letech od zavraždění prezidenta Kennedyho budou zveřejněny dosud utajené informace (z těch či oněch důvodů, o nichž nemám zdání). Dojde k tomu letos, kdy těch padesát let uplynulo?

***

Ještě není konec roku a toto město Vancouver, kde možná leckdo by chtěl bydlet a žít (a kde pro mne se život v něm stává stále větším zklamáním, když pokročilý věk zbavil měl elánu k výšlapům do okolních krásných horstev) může si do svých statistik prozatím zapsat 21 vražd a mordů, což je tedy do poloviny listopadu, v průměru dva případy za měsíc. Slušná to bilance, nazíráno myslí zločince.

Jaká je statistika téhož pro město mého narození ... Prahu? Wikipedia ví všechno a tak až tyhle Zápisky dopíšu, pokusím se informace získat. (Pozn. redakce: V roce 2011 bylo v Praze 29 vražd.)

***

Blíží se Vánoce a tak bude opět nejedna příležitost sledovat jak v průběhu let se smysl a průběh těchto křesťanských svátků velice proměnil. Od pohody při dobrém jídle, hojnosti pití, setkání s přáteli, návštěvy kostela a vyslechnutí moudré řeči kazatele k obchodním orgiím, profanaci koled, které do omrzení zní v nákupních střediscích dávno před Štědrým dnem, do nervozity davu nakupujících. 26. prosince budou davy levně nakupovat a pak za pár dní budou se v obchodech tlačit, aby vrátily nakoupené zbytečnosti. Blíží se ten čas, na který jsem se jako dítě a možná i jako mladík těšil, čas, kterého se dneska neděsím jen proto, že jeho součástí jsou vnoučata, ale jehož proměnu přijímám se značným smutkem.

Kam asi povede ten spěch za materiálním úspěchem, bohatstvím za každou cenu, za vysokým národním produktem bez ohledu na to, co mu k výši napomáhá, kam asi? Nejsem ekonom ani učenec, jen pozorovatel dění a neignorující minulé časy (to ale nemám na mysli nešťastné dvě války dvacátého století), přesto ale si myslím, že ten čas míru, který, snad paradoxním zázrakem vlastnictví atomových arsenálů světovými mocnostmi, nedospěl k dalšímu celosvětovému konfliktu, že ten čas dosud požehnaně dlouhých let mohl se využít k vytvoření mnohem lepšího světa, než jaký máme.

Jenže člověk má od anděla velmi, velmi daleko - stejně tak od mudrce.

Vladimír Cícha - Vancouver

***

Slovo k pamětní desce holokaustu

Pouhých 70 let, ani ne jeden lidský věk, je tomu od oné, v životě obce nepatrné události. Jednoho lednového dne roku 1943 zmizelo devět mšenských obyvatel a už je nikdo nikdy nespatřil.

Možná to ani příliš pozornosti nevyvolalo. Oni totiž už více než dva roky předtím byli z veřejného života obce vyloučeni. Nesměli do kina, hospod ani na koupaliště, tam všude jim byl vstup zakázán. Věc dnes nemyslitelná, se tehdy stala věcí všedního

NA SNÍMKU VLEVO AUTOR VÝTVARNÉHO NÁVRHU PETR CÍSAŘOVSKÝ A STAROSTA MŠENA PETR MACH. FOTO: ŘÍHA

dne. To ale byl začátek. Tím začala jejich cesta ponížení z občanů v osoby určené trvale k persekuci a nakonec už jen v číslo a materiál ke spálení.

Co se to stalo? Bylo to jen vážné selhání kdysi křesťanské civilizace, nebo její definitivní debakl? Bylo to jen dočasné zatemnění osvícenských ideálů humanity a pokroku nebo odhalení jejich slabosti? Pak ovšem není záruka, že je zase neodložíme, až se to bude hodit.

Jistě řeknete: nebyla to naše věc, bylo to dílo Hitlera, nacistů a jejich pomahačů. Ano, ale že jejich oběti ze Mšena musely čekat dlouhých 70 let, než jich bude oficiálně vzpomenuto, to už je naše věc a věc celé obce. Je to dluh, který splácíme až nyní.

Je to dobře, že tato pamětní deska stojí zde, před školou. Vždycky, dokud bude stát tato škola, a paní učitelka nebo pan učitel bude dětem vykládat o oné strašivé události 20. století zvané cizím slovem holocaust, přivedou je sem. Ne už nějací Židé z učebnic dějepisu, ale rodina Ledererova, rodina Pickových, paní Steinová a pan Müller.

Jaké poučení je to ale pro nás? My musíme bojovat proti duchům temnoty, které občas zachvátí Evropu, ale byť naše boje byly sebelítější, už nikdy nesmí být vedeny proti tělu a krvi! Vnímat tuto hranici a nepřekročit ji, to ať je znakem už poučené evropské civilizace.

Nedělejme si iluze! Boj s duchy temnoty je mnohem těžší a náročnější. Občas ani nevíte, na které straně vlastně stojíte. Krom toho, každý duchovní zápas vždy jedny spojuje a jiné rozděluje. Není nic, co by spojovalo nás všecky - krom jediného: totiž že my všichni - ať chceme či nechceme - a všechno, co děláme i jak smýšlíme, tak jako na scéně, předvádíme Soudci nejvyššímu - a ten je pro nás všechny jen jeden - Adonaj echad!

Dovětek čelem k desce se jmény:

Vrátili jste se do Mšena. Sice už jen jako jména vypálená do oceli. Ale na ty, co chtěli, abyste se nevrátili, nikdo nevzpomene!

Jan Kozlík - Mšeno 3.11.2013

***

Předvánoční večeře Nového divadla

Obyčejně se koná "u Kozáků", ve společenském sálu Evanjelického kostola sv. Pavla. Letos jsme byli pozváni do nové restaurace přes ulici od bývalého torontského střediska Prague Deli. Sešlo se nás požehnaně. Nové divadlo mělo znamenitou sezónu a bylo štědré se svými pozvánkami. Prostředí bylo příjemné, ale neměli jsme ho úplně pro sebe - během večeře se sešla skupina pravidelných zákazníků.

Přišli všichni členové 'vládní' koaliční pětky (v abecedním pořádku) Dáša Beláčiková, Martin Bonhard, Jana Fabiánová, Ivo Mejzr a Radka Tamchynová. A přijela - až z daleké země české (ale spíš z Floridy, kde právě byla na dovolené) i velká hvězda éry Adolfa Tomana, Marie Klečková - moc jsme se s ní všichni potěšili. A přišli všechny dnešní hvězdy - jevištní i zákulisní. Je krásné v této skupině, která si žije, možná trochu sobecky (ale to, co odvádějí, to možná ospravedlňuje), skoro výhradně pro sebe, že každý člen je ostatními viděn(a) jako hvězda. Byl to milý a radostný večer.

j.č

***

Monument ZNOVUUKŘIŽOVANÝ na Masaryktownu potřebuje naši pomoc

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ,

od doby postavení a oficiálního odhalení monumentu Znovuukřižovaný sochaře Josefa Randy z Winnipegu, na jehož vybudování se na Masaryktownu v Torontu zasloužil zejména Klub-231 v exilu, uplynulo již 24 let. Nadešel čas k jeho nutné restauraci.

Obracíme se na Čechy, Slováky a kanadské přátele s prosbou o finanční podporu na uskutečnění tohoto nezbytného projektu. Odhad na celkovou opravu monumentu činí 15,000 CAD. Peněžní dary prosím adresujte na Masarykův ústav s určením „K 231 monument". Charitativní potvrzení budou vystavena na plnou částku daru. Rádi bychom tuto opravu ukončili k 25. výročí jeho odhalení, které připadne na 2. červenec 2014.

Vám všem, kteří se na restauraci tohoto památného díla budete podílet, již dnes jménem Masarykova ústavu děkuji.

S úctou k členům Klubu - 231 v exilu, jakož i ke všem známým i bezejmenným, kterým byl tento monument věnován,

František Ječmen
prezident MMI

Bližší informace
podá kancelář MMI,
také telefonem (416) 439 4354

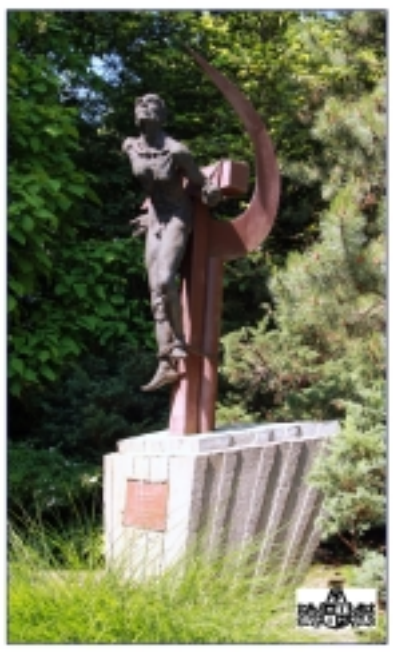

Toronto: 19.7. 2012

Vážení čtenáři,
pokud máte zájem o knihu vydavatele *Satellitu* Aleše Březiny ***Řetěz bláznů***, která vyšla v nakladatelství EMAN v Benešově, můžete ji v nejbližší době dostat poštou. Na naši adrese:

Satellite 1-416, P.O. Box 176,
Station „E", Toronto, ON M6H 4E2

Cena, včetně poštovného, je 25 dolarů.
Takto vypadá upoutávka na internetu: www.eman.evangnet.cz

Objednávám

Počet: _____ kus(ů) knihy Řetěz bláznů.

Jméno: _____

Adresa: _____

Město: _____ Provincie: _____

Posílám dolarů: _____

Telefón (není nutné): _____ E-mail (není nutné): _____

Dary *Osvobozeného divadla* Torontu a Kanadě

Na první pohled by se zdálo, že titulek tohoto článku nedává velký smysl. Jenomže život je daleko komplikovanější, než by první pohled mohl napovídat. V Torontu po dlouhou řadu let působil JUDr. Josef Kyselka. Přišel do Toronta s rodinou, v roce 1949 a v roce 1953 založil *Československou Kampeličku (The Czechoslovak (Toronto) Credit Union Ltd.)* Protože přišel s rodinou nemohl si dovolit luxus strávit dalších šest let studiem kanadského práva. Našel si zaměstnání v advokátní kanceláři, která si naštěstí rychle uvědomila, že dr. Kyselka může, zvláště v oboru koupě a prodeje nemovitostí, posledních vůlí a pozůstalostí, pracovat téměř jako advokát a dr. Kyselka komunitě prokázal neocenitelné služby. Ale také jako muzikant - byl výborný pianista, který založil a pěknou řádku let řídil sbor v torontském kostele sv. Václava. Ale tento velice vážený a vážný pán v mládí měl jiné plány. Hrál na piano, někdy s neobyčejně talentovaným skladatelem Jaroslavem Ježkem, v pražském Osvobozeném divadle...

Torontské Nové divadlo - a ještě více vancouverské Divadlo za rohem - se s programy Osvobozeného divadla a dvojice Voskovec a Werich (a někdy - jako v programu jazzu a poesie "Život je jen náhoda", i trojice, Voskovec-Werich -Ježek) - důkladně vydováděly. Obě skupiny uvedly *Slaměný klobouk, Nebe na zemi, Restituci vodníka Čochtana* - tu v Torontu i Vancouveru, v režii Pavla Krále, provedlo *Nové divadlo. Divadlo za rohem* navíc uvedlo *Césara* a Werichovo *Fimfárum*. Novému divadlu se dostalo cti si s Jiřím Voskovcem i zahrát. Bylo to v roce 1975 ve hře *40 zlosynů a jedno neviňátko*. Voskovec, který ve hře vystoupil jako host, na představení přijel z New Yorku a všem nám - na jevišti i v obecenstvu - udělal velkou radost. Jak by také ne: byl hvězdou amerického divadla i filmu.

Všichni tři po Mnichovu odešli do USA. Po válce se Werich vrátil do Československa (jeden důvod byl, že jeho žena byla Češka a v Americe se jí nelíbilo). Voskovec se na čas vrátil také, ale nemohl snést nastupující komunismus (a jeho žena byla Američanka), nějaký čas pracoval pro Spojené národy ve Francii a pak se vrátil do USA.

Jaroslav Ježek, který celý život zápasil s chatrným zdravím (glaukom poškodil jeho oči tak zle, že byl poslán do školy pro slepé a zrakově poškozené a měl problém se sluchem, v USA napsal řadu skladeb včetně smyčcového kvartetu č. 2, a písní, které se staly velmi populárními: *Život je jen náhoda* a *Tmavomodrý svět.* Na smrtelné posteli se v New Yorku oženil se svojí přítelkyní Frances. Zemřel ve věku 36 let. Zanechal po sobě nevelkou hromádku peněz, ke které jeho žena přidávala autorské poplatky za provedení jeho skladeb a v závěti celý obnos odkázala charitativní organizaci nesoucí jeho jméno. Ta je inkorporované v Kanadě rodinným advokátem Alexandrem Havrlantem a to je ten Ježkův dar Torontu a Kanadě. .Organizace měla správní radu. Když jeden z členů, dr. Josef Kyselka, zemřel a druhý, Oskar Morawetz, rezignoval, poslední člen rady, Josef Čermák převedl jmění Ježkovy charitativní organizace na Toronto Symphony Orchestra pro podporu mladých hudebníků. Na jedné stěně Roy Thomson Hall mezi hvězdami akce *Stavitelé budoucnosti* po několik měsíců mezi jinými svítila i velká hvězda nesoucí jména *Frances and Jaroslav Ježek.*

Josef Čermák

***

Škodovka nie len auto

Neviem prečo, ale kdesi, v akejsi hrubej knihe, som sa dočítal, že čas letí a akosi sa nedá zastaviť. Nechtiac a najmä neochotne to pozorujem aj sám na sebe. Obzerajúc sa dookola vidím, že tento neúprosny Majster zúri všade, kam len dovidím. A hoci nevidím príliš ďaleko, občas aj čosi začujem. A tak som sa, vďaka niektorému zo svojich zmyslov dozvedel, že jeden z podstatnych pilierov torontského Noveho divadla, sa v

čase, keď slávime narodenie onoho známeho Tesára z Nazaretu, dožíva okrúhleho jubilea, ktoré by mu málokto hádal. 70 rokov je celkom utešený vek. Náš kamarát Jirko Škoda je oným jubilantom. Mnohí torontskí a možno aj ontárijskí krajania a rodáci ho poznajú z dosiek Nového divadla, kde zažiaril v mnohých inscenáciach, zväčša úsmevného charakteru. V tomto divadle pôsobi takmer od jeho vzniku. Veľká paleta svojráznych postavičiek ožila v jeho nezameniteľnej interpretácii, ktorá nesmierne pobavila všetkých divákov, ktori ho mali možnosť vidieť. A tí, ktorí túto možnosť nemali, či inak premeškali jeho performace, ho budú môcť vidieť v buducnosti, pretože náš oslávenec ešte nehádže flintu do žita. Naďalej plánuje účinkovať, či už na doskách, ktoré mu tak prirástli k srdcu, alebo v aréne, ktorú my znalci a užívatelia voláme "Sám život" Hoci ako sám hovorí: "Už to človéče není, co to bejvalo. Já jsem ti ztratil čich."

Nuž milý Jirko s čuchom alebo bez čuchu, hor sa do ďaľšich dobrodružstiev, ktoré sú ešte akiste pred Tebou. A 70 rokov nie je zasa až tak veľa, aby si v ďaľších rokoch naplno nevyužil všetky ostatné zmysly, ktoré Ti doposiaľ bezchybne slúžia.

Všetko najlepšie a drž sa.

Za Fan klub Jiřího Škodu

Ivan Znášik

***

BrouCzech - staronové české pivo

Pošmákněte si v Ontariu na lahodném zlatém ležáku
z malého pivovaru v Nové Pace, který je zde od roku 1864

K ochutnání v restauraci *Praha* na Masaryktownu ve Scarborough

K dostání je ve víc jak čtyřiceti prodejnách s pivem od Oshawy až po St. Catharines.

Rovněž v obchodech v Ottawě, Peterborough, Sudbury, Barrie, Collingwoodu, Kitcheneru, Londonu Windsoru a v přilehlých oblastech!

Najděte si váš *Beer Store* na
www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager
a klepněte na "View Locations"

Na Vánoce a v roce 2014 je snížená cena při nákupu 12 a 24 láhví (až o 20%)!

Informace o pivovaru: www.novopackepivo.cz

Stěna cti

Vstoupíte-li do společenské místnosti jižního křídla Munkova mezinárodního centra na Torontské univerzitě, uvidíte na jedné stěně jména a loga obchodních a průmyslových společností, na jiné stěně fotografii zakladatele a prezidenta Barrick Gold, jedné z největších společností na dolování zlata na světě (a také zakladatele a hlavního podporovatele Munkova centra), a na protější stěně jména jednotlivců, kteří se svými příspěvky zasloužili o založení Centra pro evropská, ruská a evropsko-asijská studia (Center for European, Russian and Euroasian studies) (CERES) na Torontské universitě. Je mezi nimi i řada českých a slovenských jmen: Karel Buzek, Josef Čermák, Rudolf V. Fraštacký, Jan Papesh, Kukula, Vlasta Scheybal, Jan Steinský. Téměř všechny jejich dary byly specificky určeny pro finanční podporu studentům. Sbírka se konala koncem devadesátých let minulého století. Čeští a slovenští krajané k ní přispěli částkou bez několika dolarů půldruhého milionu. Všichni - až na jednoho - už zemřeli. Ale zanechali za sebou stopu na staletí.

V březnu tohoto roku Torontská univerzita vyhlásila novou sbírku a jmenovala Georginu Steinskou-Schwartz a Josefa Čermáka jako prostředníky s krajanskou komunitou. Ti vydali tiskovou zprávu, kterou spolu s textem programu připraveným Torontskou univerzitou a doporučujícími dopisy velvyslance České republiky v Kanadě Karla Žebrakovského a generálního konzula České republiky v Torontu Vladimíra Rumla rozeslali krajanské veřejnosti.

Program Torontské univerzity navrhuje strategické rozšíření a obohacení výchovného prostředí, které bude inspirovat kanadské studenty ke studiu kultury, politiky, společnosti a ekonomie Československé a České republiky a umožní studentům partnerských institucí v České republice studium v Kanadě a o Kanadě. Program zahrnuje denní kurs studia českého jazyka na Katedře slovanských jazyků a literatury; Letní školu pro vysokoškoláky v zahraničí, studium pro postgraduální studenty v zahraničí; výzkum pro doktorandskou disertaci; českým studentům studujícím na Torontské univerzitě se umožňuje program pro vysokoškoláky a studium nebo výzkum pro postgraduální studenty v zahraničí.

Částky, které umožní pojmenování programů jménem dárců: 25000 dolarů pro pojmenování ceny pro vysokoškoláka, 50000 dolarů pro pojmenování ceny pro postgraduálního studenta. Všichni dárci obdrží charitativní potvrzenku pro daňové účely. Jména dárců, kteří přispějí minimální částkou 1000 dolarů budou vepsána do *Stěny cti* v budově CERES. Dary je možno udělat jednorázově nebo ročními příspěvky. Dotazy laskavě adresujte na: robert.austin@utoronto.ca (telefon: 416/946-8942) a šeky (vystavené na 'University of Toronto' - memo: *Program of Czech Studies)* zasílejte na adresu: Nadina Jamison, Assistant Dean & Executive Director of Advancement, Faculty of Arts and Science, University of Toronto, 100 St. George Street, Toronto, ON M5S 3G3.

Včetně letošního roku v rámci Letní školy pro vysokoškoláky na Masarykově univerzitě studovalo na 500 kanadských studentů. Priscilla Hoy, účastnice 2013 Letního Programu v zahraničí nám napsala: "Chtěla bych Vám vyjádřit svoji vděčnost za investování v Programu českých studií na Torontské univerzitě... Toto je jedinečná životní příležitost... Slova nedokážou vyjádřit moji vděčnost za tento neuvěřitelný program..."

Někdy před 15 lety jeden semestr na Torontské univerzitě studovali dva graduanti právnických fakult v České republice, jeden na Karlově univerzitě v Praze, druhý na Masarykově univerzitě v Brně. Ten z Masarykovy univerzity se jmenoval David Plch. Před ukončením semestru dostal prostřednictvím torontského advokáta Jana Matějčka nabídku zaměstnání u mezinárodní advokátní kanceláře *White&Case*. Dnes je vedoucím partnerem její pražské pobočky. O to se samozřejmě svými schopnostmi a tvrdou prací zasloužil sám. Ale David nezištně a štědře uznává roli, kterou v jeho životě hrál jeden semestr na Torontské univerzitě a když univerzita vypsala sbírku na *Program českých studií,* byl jedním z prvních (a možná vůbec první), kdo na sbírku přispěl úctyhodnou částkou. Určil si, aby záznam na *Stěně cti* jmenoval jako dárce jeho rodiče, Milana a Martinu Plchovy (podobně jako Milan Kroupa, který rovněž jmenoval své rodiče). Začátkem prosince jsem dostal poštou kopii *Magazínu pro právnickou obec a top managament*, PRÁVO & BYZNYS, který vychází ve spolupráci s deníkem *Mladá Fronta* a *E15*. Skoro celou plochu obalu (jak ukazuje přetisk) zabírá Davidova fotografie. Text vedle ní uvádí jeho jméno a titul článku uveřejněného na straně 32. Na té straně je další jeho fotografie. V životopisném textu je jeho vzdělání uvedeno takto: *Právnická fakulta Masarykovy univerzity v Brně, University of Toronto*.

Na Letní školu pro vysokoškoláky přispěla loni a znovu letos podstatnou částkou Cvachovcova nadace, kterou podle jejich přání z fondů jejich pozůstalosti po smrti JUDr. Karla Cvachovce (který v právní službě i kulturní činnosti bohatě přispěl krajanskému životu a tragicky zemřel v Miami) i jeho ženy založil rodinný advokát Alex Havrlant.

Stěna cti

"Jména dárců, kteří přispějí minimální částkou 1000 dolarů budou vepsána do Stěny cti v budově CERES." Ta věta mi celkem bezdůvodně připomněla jednu z posledních knih Winstona Churchilla "Ostrovní plémě". Churchill píše o prvním století před Kristem, ale čte se to jako vyprávění o nedávném včerejšku: *V létě římského roku 698 a roku 55 před narozením Krista galský prokonzul Gaius Julius Caesar upřel svůj pohled na Britanii... Caesar viděl ostrov jako nedílnou část svého úkolu podrobit severní barbary římské vládě...* Napadlo mě představit si někoho z nás narozeného v malé zemičce uprostřed Evropy upírajícího svůj pohled - na rozdíl od Caesara - na kanadské Toronto pár set let v budoucnosti. Viděl by (pokud ho nezaplaví vody rozlitých moří) město veliké a slavné, jehož jednou pýchou bude Torontská univerzita a na té univerzitě se zvláštní úctě bude těšit budova CERES v Munkově mezinárodním centru. V té budově, kde v síni Karla Buzka budou do Stěny cti vepsána jména těch, kteří přispěli minimální částkou 1000 dolarů na Program Českých Studií. Záleží na tom, jestli v té daleké budoucnosti návštěvník najde do *Stěny cti* vepsáno naše jméno, či jméno našich rodičů nebo i našich dětí? Myslím, že ano. Myslím si to docela pokorně, ale s pocitem tichého uspokojení, že tam bude jméno mých rodičů, že jsem jim vzdal hold za všechno, co jim dlužím, že jsem se přihlásil k svému dědictví a to způsobem, který bude po staletí sloužit Horovým *nekonečným pokolením*. Stejně jako nesčetným pokolením mladých lidí země, která se stala naším domovem, země, kterou v jeho životopise, který vyjde příští jaro, Milan Kroupa nazval "jedinou ženou, které jsem zůstal věrný."

Josef Čermák

***

Omluva

V minulém čísle v článku Josefa Čermáka *Sokolské hroby,* jsem omylem zmáčkl klávesnici F4, která je určená pro internetové vydání. Tento pokyn způsobil, že z článku zmizely nad samohláskami čárky. Autorovi a čtenářům se tímto omlouvám. V internetové verzi jsme vše již opravili.

Aleš Březina

***

Veselé Vánoce a PF 2014
přeje

TATRA

TRAVEL INC.
827A Bloor St. W.
Toronto, ON M6G 1M1
Vám ponúka
cestovanie
do celého sveta!
Spolahlivo vybavíme
Od 17. června 2014
nový přímý let
každé úterý
Toronto-Praha!
Volejte
Annu Zapletalovou
Tel.: (416) 537-7698
e-mail:
Tatratravel@hotmail.com

Nabízí se péče o postiženého či staršího člověka!
Středoškolák s praxí v ČR i Kanadě, 43 let jako společník, pomoc při přemisťování, vařím a i dokáži leccos opravit. Sám mám lehčí postižení. Mluvím anglicky, rusky a německy. Jezdím na kole, mám český řidičský průkaz. Odpovím každému. Kontakt: Dan Newman:
25 ESPLANADE
POSTE RESTANTE
TORONTO, ON
M5W 1A1
Hlasová schránka: 416/604-5829
2304-01

Nejednou proslavený *Limonádový Joe* po sedmadvaceti letech

Mezi nejúspěšnější české muzikály patří bezesporu *Limonádový Joe* Jiřího Brdečky. O jeho historické pozoruhodnosti se divák dozvěděl z programu, pro čtenáře připomenu, že dílo začalo vycházet již v roce 1940 časopisecky, pak jako román (1946), divadelní hra (1955 v Praze), film v režii Oldřicha Lipského (1964) pro vancouverské diváky pak v roce 1986 *Divadlem Za rohem* v režii O. Patáka a nakonec, 27 let poté, opět *Divadlem Za rohem* v listopadu 2013 v režii Nory Linhartové.

Limonádový Joe patří díky autorovu brilantnímu nápadu k dílům, jejichž divácký úspěch u českého publika a možná i evropského, je zaručen, pokud nedojde k vyloženě nezdařenému pojetí.

Pro mne, dlouholetého člena DZR v této inscenaci se nevyskytujícího, je největším překvapení ohromný počet v inscenaci angažovaných a v převážné většině nových a mladých členů a na jevištích slávy účinkujících prvně. A myslím, že jim to způsobilo radost, potěšení a snad i chuť stát se trvalými členy souboru, když prožili dva měsíce u zkoušek a tři dny pak před diváky po boku těch zkušených, (dalo by se říci *zasloužilých umělců*, abych použil dobře známé terminologie), členů souboru (O. Paták, B. Hyrman, V. Sochodol, H. Klingerová, J. Tomáš, P. Bugár, J. Vaňourek, J. Sušický).

Pokud mne paměť nemýlí, myslím, nikdy program DZR nebyl bohatší na jména těch, kteří se na inscenaci zúčastnili a to na jevišti a nebo mimo něj. Pro všechny to ale, v rámci ochotnického divadla, znamená časovou oběť v průběhu přípravy občas poznamenanou nejistotou, jak ony tři dny vystoupení na jevišti dopadnou. Tolik tedy úvodem.

Nejsem recenzentem, nemám k tomu příslušné vzdělání, jsem jen divákem divadelních představení s nepatrnou vlastní zkušeností v divadelní inscenaci se angažovat, a navíc divákem, který tentokrát inscenaci viděl jen jako generálku, což může znamenat větší nebo menší rozdíl od názorů získaných po shlédnutí premiéry a nebo dalších dvou repríz.

Jako člen souboru je pro mne do jisté míry obtížné takové osobní hodnocení sepisovat, nikoli tedy pokud jde o chválu, ale o případné připomínky méně pochvalné, což laskavý čtenář jistě pochopí.

Tato letošní inscenace režisérky Nory Linhartové, autorky mnoha předchozích znamenitých režií pro DZR, snad proto, aby se toto nové pojetí lišilo od onoho před sedmadvaceti léty, proměnila v jakýsi divadelní film nebo představu toho, jak možná takový film (tedy v omezených prostředcích pronajatého divadla) mohl být natočen.

Jak se, dle mého názoru, záměr vydařil? (Zde opět musím připomenout, že jsem viděl jen generálku). Představení bylo odměněno zaslouženým potleskem, ale možná, že další tři představení byla ještě lepší (sotva horší, to se, alespoň dle mé zkušenosti, většinou nestává).

Režisérka se, myslím, snažila držet filmu co do počtu postav (tanečnic a kovbojů). Sladit tak početný soubor, sestávající v tomto případě většinou z lidí ocitnuvších se na jevišti prvně, byl tedy úkol nesmírně náročný a dle mého názoru, kdyby ten počet byl snížen, na účinku by to nijak neubralo, jen na úsilí a práci režisérky.

Původně snad dobře myšlený záměr filmování na divadle, vyzněl poněkud rušivější. Režisér příliš často hru přerušoval, ta ztrácela rytmus a velepočetná klapka s oznamování počtu záběrů byla, při vší snaze držet se její nezbytnosti při filmovém natáčení, v tomto případě rušivější než příliš časté vstupy režiséra na jeviště.

Ale ocenění zaslouží nácvik tanečních scén se zcela novými členkami souboru. Noví členové souboru v rolích kovbojů se mohli projevit jen pohybově a svou roli splnili, myslím, dobře.

Herecky pak představení spočívalo na oněch zasloužilých umělcích. A ti si počínali znamenitě. Dovolím si jmenovat především Víta Suchodola v roli Horáce Hogofogo, nad jehož výkonem by možná užasl sám M. Kopecký, představitel stejné postavy ve slavném filmu.

Osobně se mi velice líbil J. Siřický v hlavní roli, ocenil jsem jeho dokonalou synchronizaci se zpěvem Karla Gotta. A nejen to. Vytvořil jinou alternativu filmového Joe v podání Karla Fialy.

Půvabná byla Hana Klinkerová v roli nešťastně zamilované barové hvězdy Tornádo Loo. Dle mého příliš malou roli dostal B. Htrman (Mexico Kid), zazpíval jen jednu píseň v delikátním doprovodu své kytary ale, což méně není někdy více?

Dokonalé bylo obsazení rolí otce Erzy Goodmana O. Patákem a Grimpa J. Tomešem, který, díky bohu, už se dokonale zotavil ze zranění v předchozí inscenaci Shakespeara. Škoda jen, že z technických důvodů nebylo mu možno počínat si jako J. Hlinomaz v filmu.

Občas mne napadlo, že jiné umístění baru s J. Hejdánkem by nabídlo několik dalších momentů, které umožňoval film, ale asi to nebylo možné. Zkušený P. Bugar jako režisér vstupoval do hry dle mého pocitu možná příliš často, ale dělal to se suverenitou jemu vlastní. Ostatní z oněch velepočetných, kteří se na inscenaci podíleli a které nezmiňuji, věřím, že mi prominou, neboť místo pro tento text je omezené.

A třeba závěrem věnovat pozornost ženě, která si na svá bedra dobrovolně vzala tento nesmírně náročný úkol, a to navzdory tomu, že k dispozici je záznam filmu.

Práce s počtem členů, kteří jsou na jevišti prvně - snad si dovedu představit jakou práci a um to vyžadovalo. Nepochybně i díky jí ti rutinovaní herci divadla vytvořili své postavy s takovým úspěchem.

Nevím, kolik pamětníků si pamatuje představení *Limonádového Joe* před oněmi sedmadvaceti roky v Richmondu. Rozhodně ale to letošní se od onoho tehdejšího lišilo v pojetí. Zda to bylo ku prospěchu inscenace, to ať posoudí pamětníci s dobrou pamětí.

Vladimír Cícha - Vancouver

***

Fiddler's Dell Bar & Grill
Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně
Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!
V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!
Dvacet točených domácích i dovezených piv
Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!
Na vaši návštěvu
na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu
se těší
Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR V ZÁPADNÍM TORONTU!

POKOJ A RADOST K VÁNOCŮM A DO NOVÉHO ROKU
přeje

MARIA GABÁNKOVÁ
TEL.: (416) 535-8063
www.paintinggallery.net
e-mail: gabankova@paintinggallery.net

Seznam dárců za rok 2013 k 12. 12 2013

ABRAHÁMOVÁ MANGA 22.00
ALÁČ JAN 20.00
BAUER EDMUND 22.00
ČERMÁKOVÁ KATARÍNA 2.00
CÍCHA VLADIMÍR 30.00
ČSSK MONTREAL 20.00
CANADIAN CZECH
BENEVOLENT ASSOCIATION 50.00
FRYBORT MILAN 10.00
DR. GRONSKÝ EGON 10.00
HANKO JAN 5.00
HANUŠOVÁ MARIA 25.00
JELINOWICZ MARTIN 20.00
JOYCE HANA-ALMA 22.00
KOČÍ KAREL 10.00
KOŘISTKA JIŘÍ 10.00
KRATOCHVÍL JOSEF 22.00
KRATOCHVÍLOVÁ EVA 10.00
KRONDLOVÁ MAGDALENA 50.00
KUČEROVÁ ESTER 30.00
KUN VILÉM 100.00
KUPISZ EVA 22.00
LOCHEROVÁ RADMILA 22.00
MAŠTALÝŘ RUDOLF 20.00
MATĚJOVIČ JAN 10.00
MIKULASH KAROL 0.00
NEWMAN DAN 7.21
NOVOTNY JAN 10.00
PECKHAN JOSEPH 20.00
POKORNÁ JAROSLAVA 10.00
RAK LADISLAV 210.00
SAHULA EVA 10.00
SMITHIN HANA 10.00
SMUTNÝ MILAN 22.00
ŠVESTKA PAUL 10.00
TÁBORSKÝ VÁCLAV 20.00
TÁLSKÁ JARMILA 10.00
TOCHOR EVA 10.00
TROBL ZDENĚK 10.00
ULMANN STAN 10.00
VIEZNER ERICA 10.00
DR. ZAČAL GEORGE. 10.00
ŽEKULINOVÁ LILIT 10.00
ZEMAN ALEŠ 5.00

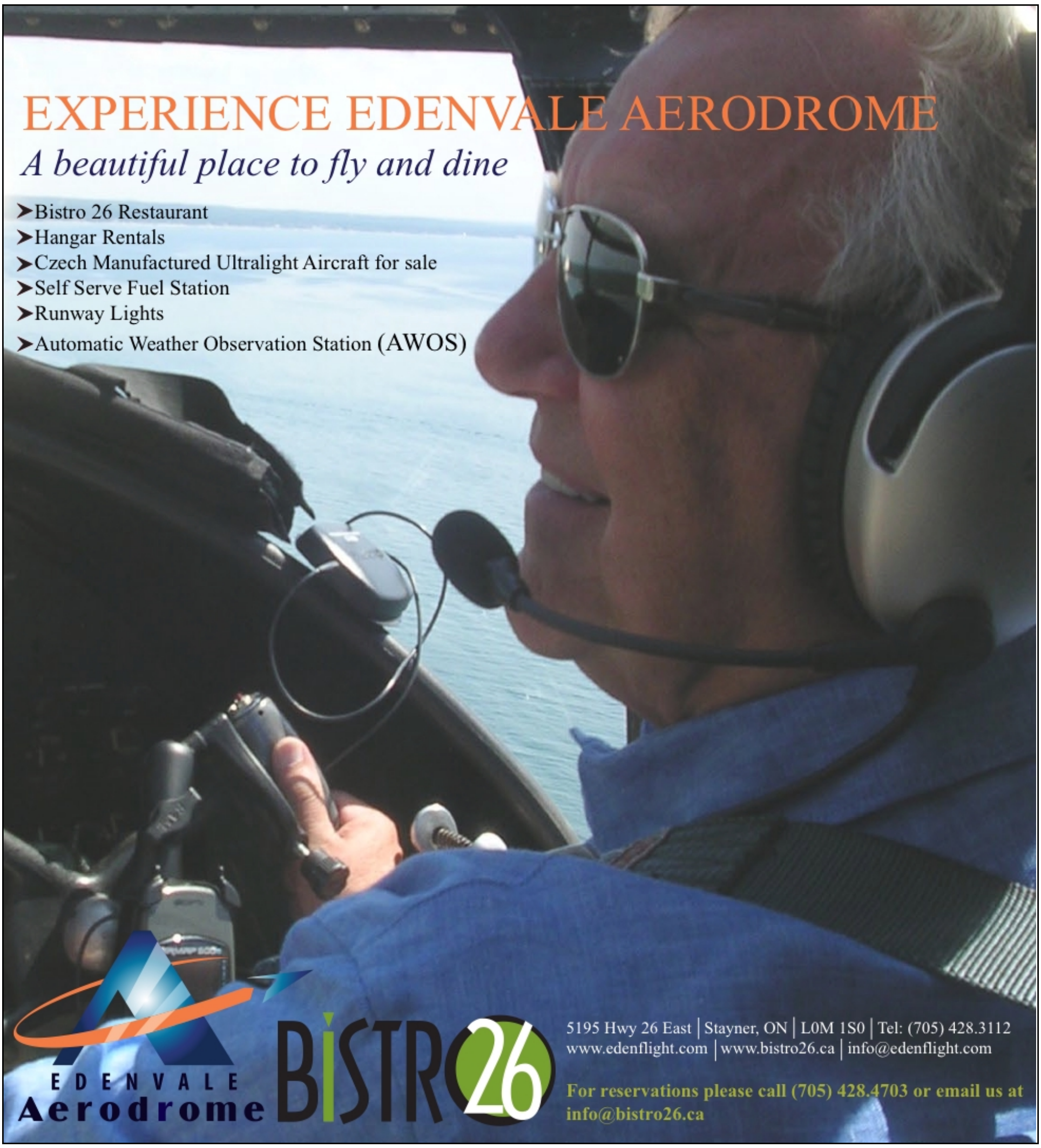

Gambrinus liga

Dohrávkou Slavia-Liberec se skončila podzimní část Gambrinus ligy. Slavia nutně potřebovala vyhrát, aby se odlepila od posledního místa v tabulce. Utkání se pro ní nevyvíjelo dobře a již v 10. minutě Rabušic dostal Liberec do vedení. Juhar však dvěma góly otočil skóre a tak kapitán Slavie Karol Kisel se mohl rozloučit radostně se svou bohatou kariérou. Černý Petr zůstal v rukou sousedním Bohemians, kteří pouze remízovali s Brnem 1:1. Sparta si udržela podzimní neporazitelnost, když otočila skóre v Jablonci z 1:2 na 3:2 brankami Lafaty, Krejčího a Matějovského. Plzeň rovněž nezaváhala a porazila Příbram 2:0. Dařilo se týmům z konce tabulky Znojmo překvapivě vyhrálo v Teplicích 3:1 a Jihlava zdolala Slovácko 2:1. Naopak se nedařilo mužstvům ze severu Moravy. Ostrava prohrála v Boleslavi 0:4 a Olomouc dokonce doma s Duklou 1:2.

***

Gambrinus liga

1. Sparta	16	13	3	0	41:11	42
2. Plzeň	16	11	4	1	37:12	37
3. Teplice	16	8	4	4	35:19	28
4. Dukla	16	7	6	3	19:13	27
5. Boleslav	16	7	5	4	32:19	26
6. Liberec	16	7	4	5	16:19	25
7. Jablonec	16	6	4	6	30:28	22
8. Slovácko	16	5	4	7	25:27	19
9. Olomouc	16	4	5	7	26:30	17
10. Znojmo	16	4	5	7	18:23	17
11. Slavia	16	4	4	8	12:28	16
12. Brno	16	4	3	9	19:26	15
13. Jihlava	16	4	3	9	21:31	15
14. Příbram	16	4	3	9	18:33	15
15. Ostrava	16	3	6	7	14:31	15
16. Bohemians	16	3	5	8	14:27	14

Poháry

Plzeň i Liberec budou hrát na jaře Evropskou ligu

Viktoria Plzeň sahala v letošním ročníku Ligy mistrů několikrát po bodu, ale vždy jí nějakým způsobem remíza utekla. V petrohradském zápase proti CSKA Moskva to byla nešťastná chyba Matúše Kozáčika, která znamenala nakonec prohru 2:3. Proti Bayernu doma drželi Západočeši rovnocennou partii plných 65 minut. V předposledním zápase v Manchestru proti City dvakrát vyrovnali a ještě 11 minut před koncem to bylo 2:2. Nakonec Negredo a Džeko zajistili brankami vítězství domácích 4:2 a závěrečný zápas proti CSKA v Plzni se pro plzeňské nevyvíjel nejlépe. V prvním poločase Kozáčik několikrát podržel své mužstvo, ale úder přišel v 65. minutě, kdy Musa dostal hosty do vedení. K obratu došlo dvě minuty po Musově brance. Dzagojev bez míče fauloval a dostal červenou. Od toho okamžiku bylo na hřišti pouze jedno mužstvo. V 75. minutě Daniel Kolář vyrovnal hlavou na 1:1 a v poslední minutě střídající Wágner rozhodl o vítězství domácích, kteří se tímto zápasem loučili s trenérem Pavlem Vrbou, který odchází k reprezentaci. Navíc Plzeň po třetí za sebou postoupila do jarních bojů v Evropské lize.

V obtížné situaci byl Liberec. V poslední době nevyhrává v domácí soutěži, ale hlavně prohrál doma s Freiburgem 1:2 a tak neměl situaci ve svých rukou. Nutně potřeboval získat víc bodů než Freiburg proti Seville. Trenér Šilhavý postavil do branky proti portugalskému Estorilu náhradního brankáře Hrošša a tento tah vyšel. Tiskový mluvčí Slovanu Lukáš Váňa seděl na tribuně u internetu a přes kustoda předával na lavičku zprávy o utkání Freiburg-Sevilla. V 18. minutě se podařily Šuralovi nůžky a Slovan vedl 1:0. Navíc v 39. minutě se ujala vedení i Sevilla. V druhém poločase dominovali domácí, ale v 70. minutě Pavelka vysunul do sóla Rabušice a ten obloučkem poslal míč po druhé do portugalské branky. Osm minut před koncem sice Sebá snížil na 1:2, ale to již nic nemohlo změnit na postupu Liberce, protože Sevilla vyhrála ve Freiburgu 2:0. Znamená to, že jak Plzeň tak Liberec budou hrát i na jaře v Evropské lize. Budu je čekat některý z atraktivních soupeřů, protože nepatří do šestnáctky nasazených mužstev.

abe-tv/sport.cz

***

Corgoň liga

19. kolo:FC Nitra-DAC Dunajská Streda 0:0, MFK Košice-Spartak Myjava 2:1, Dukla Banská Bystrica-Spartak Trnava 0:0, FC Zlaté Moravce-Slovan Bratislava 0:2, MFK Ružomberok-AS Trenčín 1:2, MŠK Žilina-FK Senica 1:3.

Corgoň liga

1. Slovan	19	13	3	3	41:22	42
2. Trenčín	19	11	3	5	47:20	36
3. Ružomberok	19	9	4	6	38:31	31
4. Senica	19	9	4	6	29:22	31
5. Myjava	19	9	3	7	34:29	30
6. Trnava	19	8	4	7	26:29	28
7. Bystrica	19	7	6	6	31:24	27
8. Moravce	19	8	3	8	24:28	27
9. Košice	19	7	4	8	26:27	25
10. Žilina	19	5	6	8	27:29	21
11. Nitra	19	2	4	13	17:47	10
12. D. Streda	19	2	4	13	9:41	10

Hokej

V české extralize vede Sparta, která z 29 zápasů získala 67 bodů, druhý Hradec má o deset bodů méně. Další pořadí: 3. Plzeň 29 zápasů, 51 bodů, 4. Brno 30/50, 5. Zlín 29/49, 6. Vítkovice 31/46, 7. Třinec 29/45, 8. Slavia 29/43, 9. Pardubice 29/42, 10. Litvínov 29/40, 11. Liberec 29/38, 12. Karlovy Vary 29/34, 13. Kladno 29/32, 14 Chomutov 30/21.

Slovenská liga po 32. kole: 1. Košice 71, 2. Nitra 62, 3. Banská Bystrica 54, 4. Poprad 51, 5. Piešťany 49, 6. Zvolen 47, 7. Skalica 46, 8. Martin 42, 9. Trenčín 37, 10. Žilina 32. HK Orange získalo z 20 zápasů 19 bodů.

V KHL Lev Praha zvítězil na ledě CSKA Moskva 3:0 a má 62 bodů. V Bobrovově divizi je na čele Petrohrad 37/75, Druhá je Riga 34/65, 3. CSKA 38/65, 4. Lev Praha 36/62, 5. Záhřeb 37/61, 6. Slovan Bratislava 34/41, 7. Minsk 36/36.

***

Hokejový brankář Mrázek byl povolán z farmy do Detroitu

Český hokejový brankář Petr Mrázek byl povolán z farmy do prvního týmu Detroitu. Red Wings totiž budou postrádat jedničku Jimmyho Howarda, který si při středečním tréninku pochroumal koleno. Jednadvacetiletý Mrázek v této sezóně odchytal za Detroit v NHL jediný zápas - při výhře na ledě Edmontonu 5:0 na začátku listopadu si připsal díky 14 úspěšným zákrokům čisté konto.

Mrázek v této sezóně odchytal za farmářský tým Grand Rapids 13 zápasů a je v AHL aktuálně druhý s průměrem 2,09 obdržené branky na zápas a třetí s úspěšností zákroků 92,7 procenta. Mrázek drží v AHL sérii devíti výher za sebou, po jeho povolání do prvního týmu Griffins ve středu prohráli s Chicagem Wolves 2:4.

V minulé sezóně odchytal Mrázek v NHL za Detroit dva zápasy s průměrem 2,02 gólu na utkání a úspěšností 92,2 procenta. Grand Rapids pomohl člen širšího kádru pro olympijské hry v Soči k zisku Calderova poháru.

ČTK

Hledáme česky mluvící chůvu na občasné hlídání dětí v našem domě v Mississauze. Prosím volejte na tel. č. (416) 575-9360

2303- 20

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

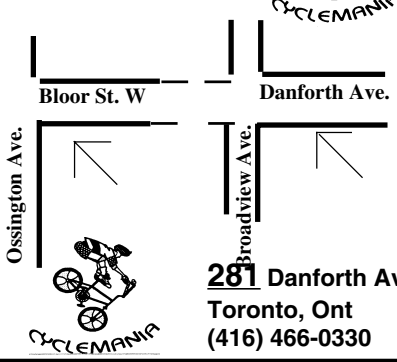

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Příjemné prožití vánočních svátků a hodně úspěchů v roce 2014

přeje

PRENCO

PROGRESS AND ENGINEERING CORPORATION LIMITED
1135 Squires Beach Road, Pickering,ON , Canada L1W 3T9
Tel: 416-703-4580, Fax: 416-703-7899
http://www.prencocorp.com

Hertl se s Havlátem na ledě moc nepotkají

Toronto-San Jose 2:4 (0:2, 2:1, 0:1)

Vedoucí tým Pacifické divize se představil v Torontu v nejlepším světle. Dobrý nástup v první třetině nenechával nikoho na pochybách, že Žraloci přijeli do Toronta sesbírat body. K vedoucí brance Browna v 10. minutě, připojil druhý gól o čtyři minuty později při přesilovce pět na tři čtyřiatřicetiletý kapitán Sharks Joe Thornton, který se na ledě objevoval velice často právě s Tomášem Hertlem. Ten je o čtrnáct let mladší a 12. listopadu oslavil teprve dvacáté narozeniny. Zkušenostmi i věkem se blíží Thortonovi několik hráčů v dresu San Jose: Stuart, Marleau, sedmatřicetiletý Boyle, Hannan a dvaatřicetiletý Martin Havlát, který zmeškal začátek sezóny pro zranění a nyní musel naskočit do rozjetého rychlíku, takže nemá tolik času na ledě kolik by chtěl. Je rád však, že se týmu daří. protože v mužstvu je pohoda. Rozumí si právě hodně s Tomášem Hertlem, s kterým tráví hodně času i mimo led. Oceňuje na něm jeho skromnost a inteligenci. Podle Martina Havláta se Tomáš Hertl rychle přizpůsobuje zámořským podmínkám, jak na ledě, tak i mimo led. Martin Havlát ví z vlastní zkušenosti, že pro mladé hráče, kteří přijdou do zámoří není situace jednoduchá. Sám tím prošel, když přišel do Ottawy v devatenácti letech. Podobně jako jemu pomáhali starší hráči: Radek Bonk, Václav Prospal či Karel Rachůnek s kterým Martin Havlát společně začínal. Martin Havlát na tuto dobu v Ottawě, kde byla skutečná kanadská zima, ale i vyprodaná hala rád vzpomíná a pak na období, kdy hrál v Chicagu.

Tomáši Hertlovi se v Torontu líbilo a byl spokojen s tím, že Žraloci vyhráli. Líbila se mu hlavně hokejová atmosféra v Air Canada Centre. Pouze litoval toho, že mu nic do torontské branky nespadlo.

ABE: Jak se vám hraje na ledě s legendou a kapitánem Joe Thortonem?

TH: Je to velice zkušený hráč, pokud jsme na ledě snaží se mi hodně nahrávat. Postavou jsme velcí, umíme podržet puk, myslím si, že nám to spolu klape.

ABE: Jaký byl vstup do NHL, očekával jste to? Jakou výhodou bylo to, že vás nikdo neznal?

TH: Začátek se mi povedl, dával jsem góly a vůbec jsem si to užíval. Bylo to, jako bych byl ve snu.

ABE: Dnes Foligno v Columbusu vstřelil vítěznou branku stejným způsobem jako Vy proti Rangers. Máte pocit, že jste přinesl něco nového do NHL?

TH: Ale ne, přede mnou to udělalo již pár hráčů; třeba Sedin, Marek Malík při nájezdu… Myslím si, že to nebylo nic nového. Jsem rád, že se mi to povedlo.

ABE: Zkoušíte další finty?

TH: Mám takové dvě speciality. Na tu druhou budu muset najít odvahu…

ABE: Jak se hraje s Martinem Havlátem?

TH: Na ledě spolu moc nejsme, občas při přesilovce, ale zatím z toho nic nebylo.

ABE: Zápas proti Rangers, čtyři branky, to bylo skvělé, ale vy jste měl několik vynikajících zápasů…

TH: Daří se celému našemu útoku. Dnes jsme měli řadu šancí, nastřelili jsme dvakrát břevno, byl jsem několikrát sám před brankou, ale nebyl tam dostatečný důraz.

TOMÁŠ HERTL

ABE: Do jaké míry sledujete statistiky?

TH: Dívám se, kdo válí, komu to jde, ale nezaměřuji se na to. Chci se hlavně udržet v NHL. Nedávám si žádná předsevzetí.

ABE: Hrál jste ve Slavii, kdy jste tam začínal?

TH: Je to můj klub. Začínal jsem tam ve třech letech. Prošel jsem vším, od přípravky až po áčko. Tam jsem vyrostl, tam jsem se naučil hrát hokej.

ABE: Sledujete i fotbal…

TH: Vím, že se Slavii moc nedaří, doufám, že konečně po vítězství nad Libercem, začne opět vyhrávat.

ABE: Jaký měl na vás vliv trenér Vladimír Růžička?

TH: Tomu vděčím za hodně. Sledoval mne již od dětství, z dorostu mne vytáhl do áčka a díky jemu jsem tam kde jsem, protože mně dával důvěru. Nechal mne hrát přesilovky, což mi dodalo sebedůvěru. Hodně mi pomáhal, ale byl na mne dost přísný, což mi také hodně pomohlo.

ABE: Jaký to byl přechod ze Slavie do NHL?

TH: Je to určitě změna. Nový systém, noví spoluhráči, nikoho jsem neznal, hrají zde skutečně nejlepší hráči z celého světa. NHL je navíc rychlejší.

ABE: Nejen to, ale je zde i jiné prostředí, hovoří se anglicky, znal jste trochu jazyk?

TH: Něco jsem uměl, protože jsem už anglicky učil už na základní a pak na střední škole. Tady je to však skutečně něco jiného.

Aleš Březina, Toronto

***

Veselé Vánoce,
pohodu od Vánoc do konce roku
a hodně štěstí v roce příštím
přeje

ROYAL LEPAGE Signature Realty

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušností s prodejem,
to může udělat za vás.
Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej.*
Rosti Brankovský vám ho může ukázat.
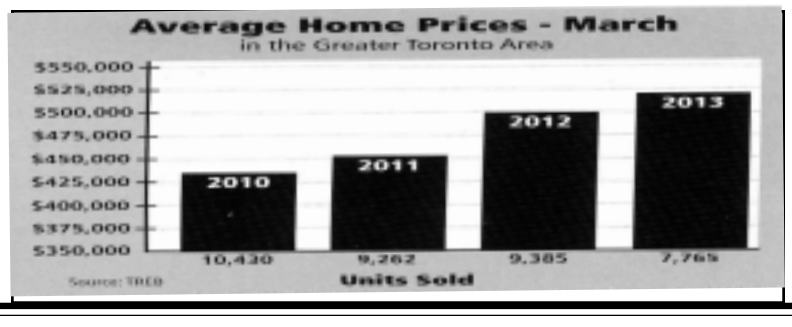
Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9268
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com